

Απόφαση 2ου Συνεδρίου NAP

ΘΈΣΕΙΣ

της ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
για το 2^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ
του Νέου Αριστερού Ρεύματος

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Το 2ο Συνέδριο του NAP

πραγματοποιήθηκε σε μια συναρπαστική εποχή, όπου οι ερπύστριες της αντιδραστικής αντεργατικής σταυροφορίας της κυβέρνησης, του κεφαλαίου, της ΕΕ, του ΠΑΣΟΚ και η κοινωνική βαρβαρότητα του ολοκληρωτικού καπιταλισμού συνυπάρχουν με τις νέες δυνατότητες εργατικής χειραφέτησης και τις νέες ελπίδες που δημιουργούν η φοιτητική έκρηξη στην Ελλάδα, το γαλλικό όχι και η ήττα Ντε Βιλπέν, οι αντιπολεμικοί αγώνες και το κίνημα κατά της «παγκοσμιοποίησης», οι απεργιακές μάχες στη χώρα μας και τα λατινοαμερικάνικα «πειράματα». Όπου οι πρωτοφανείς δυνατότητες της ανθρώπινης εργασίας και του πολιτισμού αναμετρώνται με τον οδοστρωτήρα του νέου σκοταδισμού, του πολέμου κατά των ελευθεριών, της λεηλασίας του εργαζόμενου ανθρώπου και της φύσης. Όπου το εγχείρημα μιας νέας κομμουνιστικής επανεξόρμησης εμφανίζεται σαν αδύναμη σπίθα, που ωστόσο υπάρχουν προϋποθέσεις και δυνατότητες να γίνει πυρκαγιά που θα φλογίσει το νου και την καρδιά των εργαζομένων και των νέων κι ανεμοστρόβιλος που θα σαρώσει καθετί που αντιπροσωπεύει την καπιταλιστική κοινωνία.

1. Ολοκληρωτικός καπιταλισμός και ταξική πάλη

Η τελευταία οκταετία ανέδειξε πιο καθαρά τη νέα ποιότητα στην εξέλιξη του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, η οποία συμπυκνώνει τη μέχρι τώρα πορεία του και ταυτόχρονα αποτελεί μια συνολική και μακροπρόθεσμης σημασίας τομή.

Αυτή η νέα πραγματικότητα χαρακτηρίζεται:

Στη διαδικασία της παραγωγής και της εργασίας: Από την οργανική διαπλοκή των μορφών (που κι αυτές αλλάζουν) απόσπασης σχετικής κι απόλυτης υπεραξίας. Από τη μαζικοποίηση, ποιοτική ενίσχυση και αναμόρφωση της σύνθετης εργασίας (δηλαδή των συνδυασμών διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας). Από την καθολική και ουσιαστική υπαγωγή στο κεφάλαιο και της διανοητικής εργασίας (μέσω του ηλεκτρονικού τεϊλορισμού και της διανοητικού τύπου κατακερματισμένης/τυποποιημένης εργασίας, που αποκτά σημαντικές διαστάσεις), καθώς και συνολικά των όρων ύπαρξης και αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, από τις νέες μορφές οργάνωσης της εργασίας και της παραγωγής (ελαστικοποίηση, ομάδες εργασίας, κύκλοι ποιότητας κ.λπ.), τη δραματική συρρίκνωση της πλήρους απασχόλησης και τη δομική ανεργία.

Σε τεχνολογικό επίπεδο: Από μια νέα γενιά παραγωγικών δυνάμεων, στη βάση των οποίων μετασχηματίζονται και οι «παλιές». Από το πέρασμα από την τυπική στην ουσιαστική υπαγωγή της επιστήμης, της έρευνας, της παιδείας, αλλά και της φύσης στις κεφαλαιοκρατικές σχέσεις παραγωγής. Οι αλλαγές αυτές «σημαδεύονται» από την αντίφαση ανάμεσα στην καπιταλιστική καθήλωση - διαστρέβλωση του πολιτισμού και στη δυνατότητα μιας ποιοτικά διαφοροποιημένης και χειραφετημένης παραγωγής αναγκών, αγαθών και ελευθεριών. Από την ποιοτική ανάπτυξη της σύγκρουσης ανάμεσα στις παραγωγικές δυνάμεις και τις παραγωγικές σχέσεις, που εκφράζεται και με τη σύγκρουση ανάμεσα στα νέα χαρακτηριστικά και τις ανάγκες της εργατικής τάξης και στην εκτίναξη της εκμετάλλευσης της εργασίας και της φύσης από το κεφάλαιο.

Στη διαδικασία διανομής του εισοδήματος: Από την τεράστια ανακατανομή του κοινωνικού πλούτου υπέρ του κεφαλαίου. Οι τάσεις αυτές, σε συνδυασμό με εκείνες που προαναφέρθηκαν στις σχέσεις εκμετάλλευσης και απόσπασης υπεραξίας, οδηγούν σε ένα βίαιο, δομικό, μόνιμο σφετερισμό και ριζική υποτίμηση της ανερχόμενης ιστορικής αξίας της εργατικής δύναμης, σε κρίση του νόμου της ανταλλακτικής αξίας στο εμπόρευμα εργατική δύναμη, σε τάση γενικότερης κρίσης του νόμου της αξίας. Η εξέλιξη αυτή και η ποιοτικά ανώτερη υποδούλωση της εργατικής τάξης στο κεφάλαιο δείχνουν πιο καθαρά από ποτέ τον τυπικό, πλασματικό χαρακτήρα της ατομικής ελευθερίας να πουλά και να διαθέτει ελεύθερα της εργατική της δύναμη.

Στη διαδικασία κοινωνικοποίησης της παραγωγής: Από την ποιοτική άνοδο του ειδικού βάρους των πολυεθνικών πολυκλαδικών μονοπωλίων (διεθνώς, αλλά και στο πλαίσιο κάθε αναπτυγμένου κράτους - έθνους, καθώς και στο πολιτικό επίπεδο του αστικού πολιτικού συνασπισμού εξουσίας). Από την υπερδιόγκωση και σχετική αυτονόμηση του τοκοφόρου (χρηματοπιστωτικού) κεφαλαίου από το βιομηχανικό και το εμπορικό, το διεθνές χρηματιστικό - πληροφοριακό κεφάλαιο, το πλαστικό χρήμα και τη διεθνή χρηματιστηριακή έκρηξη (με σχετική αυτονόμηση των χρηματιστηριακών αξιών από την υλική παραγωγή). Από την ανασυγκρότηση των κρατικομονοπωλιακών ρυθμίσεων («λιγότερο κράτος», κράτος στρατηγείο της ανάπτυξης). Από τη διαμόρφωση ενός νέου διεθνούς εκμεταλλευτικού καταμερισμού εργασίας, με τα επιτελικά κέντρα να συγκεντρώνονται στην «καρδιά» των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών και τις άλλες εργασίες να διασπείρονται στις άλλες ζώνες.

Στο διεθνές σύστημα: Από τη ριζική αναμόρφωση και την καθολική υπαγωγή του στο κεφάλαιο. Από τη νέα ποιότητα στην καπιταλιστική διεθνοποίηση και την ανάπτυξη των ολοκληρώσεων. Από την εκτατική ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, που κυριαρχούν σχεδόν

ολοκληρωτικά σε κάθε γωνιά του πλανήτη, τείνοντας να εξαλείψουν με ραγδαίους ρυθμούς τις προκαπιταλιστικές ή τις ιδιόμορφα εκμεταλλευτικές σχέσεις των λεγόμενων «σοσιαλιστικών χωρών». Από την ένταση των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών και της διαπάλης για το ξαναμοίρασμα των αγορών, την επαναχάραξη των συνόρων, των γεωπολιτικών συμμαχιών και των σφαιρών επιρροής. Από την ανασυγκρότηση των διεθνών οργανισμών, την ένταση της ανισόμετρης ανάπτυξης, την αναβάθμιση και γενίκευση των πολέμων, την εξαγωγή θεσμών αστικής δημοκρατίας αλλά και σχέσεων παραγωγής. Από την πλήρη ενσωμάτωση στο διεθνές κεφαλαιοκρατικό σύστημα και της αστικής τάξης των λεγόμενων «περιφερειακών» χωρών (η οποία αποτελεί πλέον όχι δυνητικό σύμμαχο, αλλά λυσσαλέο αντίπαλο του αντικαπιταλιστικού αγώνα και της πάλης για απεμπλοκή από το διεθνές σύστημα του κεφαλαίου).

Στο επίπεδο του αστικού κράτους: Από τη μετάβαση στο κράτος στρατηγείο, στις μαζικές ιδιωτικοποιήσεις και στις νέες μορφές κρατικομονοπωλιακής συνύφανσης. Από την κατεδάφιση του «κοινωνικού κράτους» και την εξατομίκευση των όρων αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης. Από τη νέα σχέση των κεντρικών και των αποκεντρωμένων (τοπική αυτοδιοίκηση) μηχανισμών του αστικού κράτους και εθνικών - υπερεθνικών μορφών αστικής εξουσίας. Από το πογκρόμ ενάντια στις λαϊκές ελευθερίες, τον «κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό», τους νέους - πολύμορφους μηχανισμούς πειθάρχησης - ελέγχου - καταστολής (πολλοί με «προληπτική» λειτουργία) στο όνομα του «αγώνα κατά της τρομοκρατίας», την προσπάθεια υπονόμευσης των κοινωνικών και πολιτικών οργανώσεων της εργατικής τάξης και των τάσεων χειραφέτησης. Από τις αντιδραστικές συνταγματικές αλλαγές (αναθεώρηση, ευρωσύνταγμα κ.ά.).

Στις μορφές πολιτικής διαμεσολάβησης και ιδεολογικής κυριαρχίας: Από την απουσία θετικού και ελκτικού αστικού οράματος αλλά και την τρομακτική ιδεολογική πίεση της κοινωνικής - οικονομικής πραγματικότητας. Από τον αναβαθμισμένο ρόλο που αποκτούν οι ιδεολογικοί μηχανισμοί (ΜΜΕ κ.ά.) και οι μηχανισμοί πολιτισμικής χειραγώγησης. Από την κρίση πολιτικής αντιπροσώπευσης και των μαζικών πολιτικών κομμάτων, καθώς και την ουσιαστική αναίρεση της δυνατότητας μαζικών «κοινωνικών συμβολαίων». Από το νέο συνταγματικό και πολιτικό «πολιτισμό», που τροποποιεί το ιδεολογικό θεμέλιο της αστικής δημοκρατίας (από τα «δικαιώματα του πολίτη» στην «ασφάλεια»).

Τα δομικά στοιχεία του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, συνεπώς, αφορούν όλες τις σφαίρες των καπιταλιστικών σχέσεων κι αποτελούν αδιάσπαστη ολότητα, με βασικό τη θέση των εργαζομένων στο σύνολο των σχέσεων αυτών, που πυρήνας τους είναι οι σχέσεις εκμετάλλευσης και απόσπασης υπεραξίας.

Οι κύριες πλευρές της τομής αυτής που σχετίζονται με τον όρο και την ουσία του ολοκληρωτικού καπιταλισμού είναι:

- **Η καθολική υπαγωγή στο κεφάλαιο και στην κερδοφορία του της εργασίας (χειρωνακτικής και διανοητικής), της ανθρώπινης ύπαρξης, της φύσης, του διεθνούς συστήματος, όλων των κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων.**
- **Η εκτατική ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων σε όλο τον πλανήτη, σε νέους κλάδους που «βιομηχανοποιούνται» ή νέους τομείς.**
- **Ολοκληρωτικός σφετερισμός από το κεφάλαιο του χρόνου εργασίας και του ελεύθερου χρόνου που εν δυνάμει απελευθερώνει η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων.**
- **Ο βαθύτατα αντιδραστικός και καταστροφικός για τις ανθρώπινες ανάγκες και τη φύση χαρακτήρας της καπιταλιστικής ανάπτυξης.**
- **Η επίθεση στις λαϊκές ελευθερίες, η εκτεταμένη χρήση πολιτικής βίας και κρατικής τρομοκρατίας, η οργανική διαπλοκή του οικονομικού καταναγκασμού με την πολιτική και ιδεολογική βία.**
- **Οι μετασχηματισμοί του ολοκληρωτικού καπιταλισμού δεν έχουν αποκρυσταλλωθεί**

οριστικά, ούτε οδηγούν σε μια μακροχρόνια περίοδο διαρκούς κερδοφορίας.

Αποτελούν διαλεκτικά εξελισσόμενη διαδικασία, με αλληπάλληλες φάσεις και καμπές.

Ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός -ως στάδιο αντιδραστικής ανάπτυξης και κρίσης του καπιταλισμού- σημαίνει ποιοτικό μετασχηματισμό του μονοπωλιακού καπιταλισμού - ιμπεριαλισμού, άρνηση κάποιων χαρακτηριστικών του, ποιοτική ανάπτυξη ή επανεμφάνιση ορισμένων, τροποποίηση άλλων. Δεν ταυτίζεται με την απλή άρνηση του ιμπεριαλισμού (που οδηγεί σε υποτίμηση της σύγχρονης αντιιμπεριαλιστικής πάλης) ούτε με την απλή υπερανάπτυξη των χαρακτηριστικών του ιμπεριαλισμού (που υποβαθμίζει την ανάγκη και την προσπάθεια της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης). Αποτελεί μια ποιοτική τομή μέσα στη «συνέχεια» της εξέλιξης των καπιταλιστικών σχέσεων, μια διαλεκτική αλληλοσυσχέτιση παλιών και νέων χαρακτηριστικών, όπου ο τόνος πέφτει στα χαρακτηριστικά της αντιδραστικής τομής.

Ταυτόχρονα, ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός εμπεριέχει την τάση ανατροπής της ατομικής ιδιοκτησίας, της εκμετάλλευσης και της αστικής εξουσίας, προετοιμάζει με ποιοτικά ανώτερο τρόπο τους υλικούς όρους για την αντικαπιταλιστική επανάσταση και την κομμουνιστική διεθνιστική απελευθέρωση, αναδεικνύει νέες δυνατότητες γι' αυτή - κυρίως τις δυνατότητες που σφραγίζουν τα χαρακτηριστικά της σύγχρονης εργατικής τάξης. Συνεπώς, βασικό ζητούμενο για την επαναστατική Αριστερά είναι η ανάπτυξη μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής, που θα μετατρέπει αυτούς τους στόχους σε κίνημα εργατικής χειραφέτησης, που -μέσα από τη διαλεκτική και τις καμπές της ταξικής πάλης- θα αναπτύσσεται από σήμερα ως την οικοδόμηση μιας κοινωνίας χωρίς καταπίεση, εκμετάλλευση και εξουσία.

2. Η αντεργατική - αντιδραστική επίθεση του κεφαλαίου

Από τις αρχές του 2000 ο καπιταλισμός έχει μπει σε νέα φάση. Συμβολικά σηματοδοτείται από την 11η Σεπτέμβρη, ο πυρήνας της όμως συνδέεται με τη δομική κρίση υπερσυσσώρευσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και την προσπάθεια υπέρβασής της με μια συνολική αντιδραστική αστική «σταυροφορία».

Η καμπή αυτή έχει μακροπρόθεσμο χαρακτήρα κι αποκαλύπτει ότι οι νέοι συνδυασμοί των μορφών εκμετάλλευσης αρχίζουν να χάνουν την «προωθητική» τους δύναμη για την καπιταλιστική «ανάπτυξη». Ότι η πορεία του καπιταλισμού έχει ως μόνιμους «συνοδοιπόρους» την αντιδραστική ανάπτυξη, τις αξεπέραστες αντιθέσεις και τις κρίσεις.

Το κεφάλαιο, οι κυβερνήσεις κι όλοι οι αστικοί μηχανισμοί εθνικά και διεθνικά απαντούν στην κρίση με ένα νέο αστικό στρατηγικό πλαίσιο, που πλήττει βάρβαρα τα δικαιώματα των εργαζομένων και των νέων. Που κινητοποιεί όλους τους μηχανισμούς που μπορούν να κινητοποιηθούν -με την ταυτόχρονη αντιδραστική αναμόρφωσή τους- ώστε να εξασφαλιστεί μακροπρόθεσμα η καπιταλιστική κερδοφορία και η πολιτική σταθερότητα του συστήματος. Αυτή η κατεύθυνση δεν αντιμετωπίζει, αλλά ανακυκλώνει, μέχρι παροξυσμού, τα φαινόμενα και τις βαθύτερες αιτίες της κρίσης.

Ο συνολικός και βαθύτατα αντιδραστικός χαρακτήρας της επίθεσης επιβάλλει μια συστράτευση -και ανασυγκρότηση- όλων των μηχανισμών πολιτικής - ιδεολογικής κυριαρχίας, ενώ αδυνατεί να οικοδομήσει ευρύτερες κι αποτελεσματικές συμμαχίες με τα εκμεταλλευόμενα στρώματα. Διαμορφώνεται στη χώρα μας ένα ενιαίο αστικό μπλοκ εξουσίας, στο οποίο «παρατάσσονται» η κυβέρνηση της ΝΔ, η αντιπολίτευση (ΠΑΣΟΚ), το κεφάλαιο, οι κρατικοί και πολιτειακοί θεσμοί, τα ΜΜΕ, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, η εκκλησία, η δικαιοσύνη, οι υπερεθνικοί θεσμοί (ειδικά η ΕΕ), η συνδικαλιστική γραφειοκρατία κ.λπ.

Πυρήνας της επίθεσης είναι μια νέα βουτιά στην εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης και

της φύσης. Ταυτόχρονα, η επίθεση αυτή περιλαμβάνει μια σειρά ποιοτικών αντιδραστικών τομών στο διεθνές πλαίσιο (καπιταλιστική «παγκοσμιοποίηση», ολοκληρώσεις, αλληπάλληλοι πόλεμοι, ένταση ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών κ.ά.), στο πολιτικό επίπεδο (κράτος, πολιτικό σύστημα, κόμματα, δικαιοσύνη, σύνταγμα, στρατός, «αντιτρομοκρατικοί» νόμοι, μηχανισμοί ελέγχου και καταστολής κ.ά.) και στα ιδεολογικά - πολιτισμικά δεδομένα. Με τις εξελίξεις αυτές το εκμεταλλευτικό εργασιακό και οικονομικό πλαίσιο βρίσκει το συμπλήρωμά του σ' ένα εξίσου αντιδραστικό συνολικό πολιτικό πλαίσιο.

Ο νεοφιλελευθερισμός, ο σοσιαφιλελευθερισμός και οι άλλες μορφές πολιτικής διαχείρισης της επίθεσης, συνεπώς, δεν είναι μια πολιτική επιλογή μερίδων της αστικής τάξης ή χωρών (π.χ. ΗΠΑ), που μπορεί να αντικατασταθεί από μια άλλη πολιτική επιλογή ηπιότερου καπιταλισμού. Αποτελούν ενδογενή τάση του συστήματος και σφραγίζουν όλους του καπιταλιστικούς κοινωνικούς σχηματισμούς (και τους ευρωπαϊκούς). Απέναντι σε αυτή την τάση και στην καρδιά της σύγχρονης αστικής στρατηγικής οφείλει να στραφεί η αντικαπιταλιστική Αριστερά κι όχι μόνο απέναντι στις πιο ακραίες εκδοχές της (Μπους, Μπλερ, πόλεμος, «παγκοσμιοποίηση», χρηματιστηριακό κεφάλαιο κ.λπ.).

Για τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό και τα χαρακτηριστικά της κρίση του θα προχωρήσουμε το επόμενο διάστημα σε ειδικό πανελλαδικό σώμα, ανοίγοντας μια βαθύτερη θεωρητική συζήτηση με τη συμμετοχή όλου του δυναμικού του NAP αλλά και ευρύτερων αγωνιστών και διανοουμένων.

3. Οι εξελίξεις στην Ελλάδα

Ο ελληνικός καπιταλισμός έχει διαμορφώσει τα βασικά ποιοτικά στοιχεία του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, ενώ έχει ήδη από χρόνια σαφώς αναπτυγμένα ιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά. Καταλαμβάνει ενδιάμεση θέση στο παγκόσμιο σύστημα, παρά τις προσπάθειες αναρρίχησης του στο ανώτερο επίπεδο.

Το πρόβλημα των εργαζομένων δεν είναι η «εξάρτηση» του ελληνικού καπιταλισμού (που προβάλλουν το ΚΚΕ και δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς) ή η «έλλειψη εκσυγχρονισμού» και η «απόσταση από το ευρωπαϊκό κεκτημένο» (που προβάλλουν κυρίως ο ΣΥΝ και η κεντροαριστερά). Είναι η ανάπτυξή του, οι επιθετικές του βλέψεις, η καταπάτηση των δικαιωμάτων και του περιβάλλοντος.

Μετά την είσοδο στην ΟΝΕ και την Ολυμπιάδα είναι έντονα και στην Ελλάδα τα σημάδια της κρίσης. Προϊόν της είναι η απαίτηση του συστήματος για νέες βαθιές αντεργατικές και αντιδραστικές τομές από την κυβέρνηση Καραμανλή.

Ταυτόχρονα, τα νέα επεισόδια του διαρκούς ανταγωνισμού της ελληνικής αστικής τάξης με την τουρκική ενισχύουν τους κινδύνους τριβών, εντάσεων και θερμών επεισοδίων. Το κρίσιμο ζήτημα για τις αριστερές, διεθνιστικές δυνάμεις σε Ελλάδα και Τουρκία είναι η συγκρότηση ενός κοινού μετώπου εναντίον των τυχοδιωκτικών ενεργειών, της εξοπλιστικής παράνοιας και του πολέμου ανάμεσα στις δύο χώρες, που θα είναι ιμπεριαλιστικός και από τις δύο πλευρές, των αστικών τάξεων και κυβερνήσεων.

4. Τα πολιτικά και ιδεολογικά ρεύματα:

Η ΝΔ βρίσκεται από το 2004 και πάλι στην κυβέρνηση. Η εξέλιξη αυτή αντανακλά βαθύτερες διεργασίες στους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς και την εδραίωση της δικομματικής εναλλαγής στην Ελλάδα. Ως κυβέρνηση, η ΝΔ έχει ήδη προχωρήσει σε στρατηγικής σημασίας τομές σε βάρος των εργαζομένων. Αυτές δεν αποτελούν απλώς κάποια αντιλαϊκά μέτρα ή δείγματα μιας Δεξιάς που έρχεται από το παρελθόν. Συγκροτούν μια αντιδραστική τομή για την επέλαση του

ολοκληρωτικού καπιταλισμού κι αντιστοιχούν σε αυτή που πραγματοποιεί το κεφάλαιο διεθνώς - ειδικά στην Ε.Ε. Αξιοσημείωτη είναι και η εμφάνιση του ΛΑΟΣ, με τις βαθύτερες διεργασίες που απηχεί η στήριξή του από λαϊκά στρώματα.

Το ΠΑΣΟΚ αποτελεί βασικό πυλώνα του αστικού συνασπισμού εξουσίας και σημαντική εναλλακτική λύση για το σύστημα. Η πολιτική του Γ. Παπανδρέου σφραγίζει την πλήρη προσαρμογή του στην αστική γραμμή και ως αντιπολίτευσης, ύστερα από την κυβέρνηση των «εκσυγχρονιστών». Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ ούτε θέλει ούτε μπορεί να ασκήσει φιλεργατική αντιπολίτευση και να προωθήσει εργατικούς αγώνες. Η εξέλιξη αυτή συνδέεται με τη συνολικότερη μετάλλαξη της σοσιαλδημοκρατίας στην Ευρώπη σε δύναμη του αστικού συνασπισμού εξουσίας, μια τάση που έχει ολοκληρωθεί από καιρό. Διαμορφώνονται, έτσι, ρωγμές στην εκπροσώπηση εργατικών μαζών από το ΠΑΣΟΚ συνολικά και τις εσωκομματικές του πτέρυγες και άρα δυνατότητες τραβήγματος τμήματός τους σε μια γραμμή μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης.

Ο ΣΥΝ κινείται ανάμεσα στη πολιτική της κεντροαριστεράς, που μοιραία τον οδηγεί στην ουρά του ΠΑΣΟΚ, και της παναριστεράς (ως προθάλαμο του αντινεοφιλελεύθερου μέτωπου). Η πολιτική του σφραγίζεται από το αντινεοφιλελεύθερο μέτωπο, τη φιλοΕΕ στάση, την άρνηση της υπέρβασης του καπιταλισμού, τη λογική της «ενότητας στον ελάχιστο κοινό παρονομαστή» και σημαίνει τελικά -ανεξάρτητα από προθέσεις ή «ριζοσπαστικά πειράματα» τύπου ΣΥΡΙΖΑ- προσαρμογή στην πιο «αριστερή» παραλλαγή της αστικής πολιτικής.

Το ΚΚΕ αρνείται την αναγκαιότητα μιας συνολικής κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, έχει ως πρότυπο τα εκμεταλλευτικά «σοσιαλιστικά» καθεστώτα, αρνείται τη δυνατότητα αγώνων που θα έχουν κατακτήσεις, ορθώνει τείχη απέναντι σε ό,τι δεν ελέγχει ή κινείται με λογική κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Η στρατηγική του για τη λαϊκή εξουσία - οικονομία αναπαράγει αυταπάτες για ενδιάμεσες λύσεις στα πλαίσια του καπιταλισμού κι αφήνει ανοιχτό το πεδίο της ηγεμονίας σε αστικές και μικροαστικές δυνάμεις. Αντικειμενικά -κι ανεξάρτητα από προθέσεις- διευκολύνει την καθήλωση των τάσεων επαναστατικής χειραφέτησης μέσα στο «παλιό» εκμεταλλευτικό σύστημα αποτελεί δύναμη μικροαστικής ηγεμονίας στην εργατική τάξη.

Η προοπτική της επαναστατικής Αριστεράς είναι ασύμβατη με εκείνη του ΚΚΕ και του ΣΥΝ κι ακυρώνεται από κάθε αδιέξοδη λογική δορυφοροποίησης γύρω τους. Απαιτεί, ωστόσο, πρωτοβουλίες για κοινή δράση με τον κόσμο της Αριστεράς μέσα στο κίνημα (ιδιαίτερα σε μια φάση που πυκνώνουν οι προβληματισμοί του και μοιάζει να ενισχύεται η αριστερή φρασεολογία των ΚΚΕ - ΣΥΝ), σε μια γραμμή μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης, αλλά και πρωτοβουλίες θεωρητικής αναζήτησης και διαλόγου, από τη σκοπιά της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Κύριο πεδίο εκδήλωσης αυτών των προσπαθειών είναι η βάση και το μαζικό κίνημα κι όχι οι «συνεννοήσεις κορυφής», αν και πρέπει να προωθήσουμε και πρωτοβουλίες κοινής δράσης που θα απευθύνονται στα κόμματα της επίσημης Αριστεράς. Το πιο κρίσιμο ζήτημα, όμως, είναι να αντιπαραθέσει η αντικαπιταλιστική Αριστερά ένα συνολικό πρόγραμμα επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής και τα πρώτα βήματα για τη συγκρότηση ενός αισθητού αντικαπιταλιστικού πόλου.

5. Ένας κόσμος νέων δυνατοτήτων και πρωτόγνωρων δυσκολιών

Οι εξελίξεις στο σύγχρονο κόσμο και η ταξική πάλη σφραγίζονται από τη χωρίς προηγούμενο σύγκρουση των νέων δυνατοτήτων του κοινωνικού πολιτισμού με την καταστροφική δυναμική της ατομικής ιδιοκτησίας και της εκμετάλλευσης, από τη διαπάλη ανάμεσα στην αναγκαιότητα και τη δυνατότητα για κατάργηση της ταξικής κοινωνίας και στην αντιδραστική πραγματικότητα που διαμορφώνουν οι αναδιαρθρώσεις του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Ζούμε, δηλαδή, σε μια εποχή μεγάλων δυνατοτήτων για την επαναστατική πάλη και την κομμουνιστική επαναθεμελίωση που πασχίζουν να ανοίξουν δρόμο σε ένα τοπίο

πρωτόγνωρων δυσκολιών. Όπου η αστική κυριαρχία είναι συντριπτική και μοιάζει αδιατάρακτη, αλλά η απαίτηση για απαλλαγή από τα καπιταλιστικά δεσμά αναβλύζει πιεστικά από κάθε πόρο της κοινωνίας.

Πρόκειται για μια εποχή αντιφατική και συναρπαστική, όπου το δίλημμα αντικαπιταλιστική επανάσταση - κομμουνιστική διεθνιστική απελευθέρωση ή καπιταλιστική βαρβαρότητα τίθεται με εξαιρετικά επίκαιρο τρόπο. Όπου έρχεται στην επιφάνεια πιο έντονα η ανάγκη συνολικών αντικαπιταλιστικών απαντήσεων με κομμουνιστικό περιεχόμενο. Όπου η βασική αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας προβάλλει πιο πιεστικά και καθαρά από κάθε επιμέρους ζήτημα (χωρίς να καταργούνται οι πολιτικές διαμεσολογήσεις) και κυριαρχεί πάνω στις δευτερεύουσες αντιθέσεις και τον ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό (που οξύνεται), αναδεικνύοντας την ανάγκη επαναστατικής επίλυσής της. Όπου ο οικονομικός με τον πολιτικό αγώνα, η πάλη για τις άμεσες διεκδικήσεις κι αυτή για τις μακροπρόθεσμες διαπλέκονται πιο βαθιά, οργανικά και άμεσα. Και η αναμέτρηση για το πιο «μικρό» πρόβλημα πολιτικοποιείται και μετατρέπεται σε αναμέτρηση για το σύνολο της κυβερνητικής πολιτικής, για τους πυλώνες της αστικής πολιτικής, ακόμη και τις βασικές σταθερές του συστήματος.

Σε αυτές τις συνθήκες, η τάση της κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης και του αντικαπιταλιστικού αγώνα θα είναι τμήμα ενός ευρύτερου ριζοσπαστικού κοινωνικοπολιτικού ρεύματος. Δεν μπορεί να αναπτυχθεί όμως ως ακραία (έστω) πτέρυγα ενός αντινεοφιλελεύθερου ή αστικοδημοκρατικού κινήματος, υπό την ηγεμονία αστικών ή μικροαστικών δυνάμεων και με τις σημαίες του ευρωπαϊσμού ή του πατριωτικού «αντιιμπεριαλισμού». Διότι σήμερα όλες πλέον οι αστικές τάξεις εντάσσονται οργανικά στο διεθνές σύστημα του κεφαλαίου (όχι χωρίς αντιφάσεις, που μπορούν να αξιοποιηθούν από το εργατικό κίνημα, στο βαθμό που παρεμβαίνει αυτοτελώς και χωρίς υποταγή στην αστική ηγεμονία), ενώ τα δημοκρατικά προβλήματα δεν μπορούν να λυθούν ή να αμβλυνθούν με αστικοδημοκρατικό ή ρεφορμιστικό τρόπο, αλλά μόνο με εργατική επαναστατική πάλη. Στρατευόμαστε, λοιπόν, στην ανεξάρτητη ανάπτυξη του επαναστατικού αγώνα και στην προσπάθειά του να επιδρά καταλυτικά στο ευρύτερο ριζοσπαστικό κίνημα κι όχι στη μετατροπή της εργατικής πάλης σε συμπληρωματικό ρεύμα μιας νέας μεταρρυθμιστικής ουτοπίας.

Σε αυτά τα πλαίσια το NAP διαμορφώνει μια πολιτική αντίληψη, πρόταση και πρακτική, που αποτελείται από τρεις θεμελιακές και αναπόσπαστες πλευρές:

- **Επαναθεμελίωση της κομμουνιστικής απελευθερωτικής προοπτικής.**
- **Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο**, για την ανατροπή της αστικής πολιτικής μέσα από κάθε καμπή - φάση της ταξικής πάλης, από σήμερα μέχρι την αντικαπιταλιστική επανάσταση.
- **Νέο Εργατικό Κίνημα**, ικανό να αποτελεί αντίπαλο δέος στη βαρβαρότητα του κεφαλαίου.

6. Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο: Για τα εργατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες της εποχής μας, για την ανατροπή της επίθεσης κυβέρνησης - ΕΕ - κεφαλαίου - ΠΑΣΟΚ, για ρήξη με την αστική κυριαρχία, για την επαναστατική ανατροπή.

Μπορούν και πώς οι εργαζόμενοι και οι νέοι να αποκρούσουν και να ανατρέψουν την αντιδραστική επίθεση της κυβέρνησης, της ΕΕ, του κεφαλαίου, ανοίγοντας δρόμους για την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας; Το NAP, εμπνεόμενο από την αντίληψη που προαναφέρθηκε, απαντά σε αυτό το ερώτημα προβάλλοντας σήμερα την πολιτική πρόταση του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου. Μια πολιτική που τη διαμορφώνουν το περιεχόμενο και οι μορφές της, ο στόχος και τα μέσα, η σχέση με το κίνημα, η σύνδεση του άμεσου με το μακροπρόθεσμο, του εθνικό με διεθνικό, του κοινωνικού με το πολιτικό. Στοιχεία αυτής της πολιτικής πρότασης, που είναι κοινωνική και πολιτική ανάγκη κι όχι υποκειμενική κατασκευή ή «άσκηση επί χάρτου», **αποτελούν:**

- Η διαμόρφωση ενός κοινωνικοπολιτικού κινήματος μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης, ρήξης και ανατροπής της αστικής επίθεσης και πολιτικής.

- Η πραγματοποίηση ουσιαστικών βημάτων για έναν πόλο - μέτωπο της αντικαπιταλιστικής κι επαναστατικής Αριστεράς.

Το περιεχόμενο του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου έχει στον πυρήνα του τις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες και δυνατότητες και την πάλη για ριζική βελτίωση και αλλαγή της θέσης των εργαζομένων και αναπτύσσεται -μέσα από τις καμπές και τη διαλεκτική της ταξικής πάλης- ως την αντικαπιταλιστική επανάσταση, που ανοίγει το δρόμο για την κατάργηση του συστήματος της μισθωτής εκμετάλλευσης. Το περιεχόμενο αυτό «συγκεντρώνεται» σε βασικούς πολιτικούς κρίκους και ταυτόχρονα συγκεκριμενοποιείται με τα αριστερά προγράμματα πάλης στους χώρους ή τα μέτωπα. Αν λείπει μία από τις δύο πλευρές, γίνεται αναποτελεσματικό.

Σκοπός του είναι η αναμέτρηση με τη σημερινή αστική επίθεση και -μέσα από αυτή- η ανατροπή των πολιτικών - κοινωνικών συσχετισμών, η συγκέντρωση και προετοιμασία δυνάμεων για την επανάσταση, η πρόκληση επαναστατικής κρίσης και η νικηφόρα έκβαση της αντικαπιταλιστικής επανάστασης. Αποτελεί, δηλαδή, μια μάχιμη πολιτική γραμμή για τη συγκέντρωση, συγκρότηση και οργάνωση των δυνάμεων του επαναστατικού κοινωνικοπολιτικού μετώπου, σε μια περίοδο αρνητικών πολιτικών συσχετισμών, όπου η αντικαπιταλιστική επανάσταση δεν βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη της ταξικής πάλης.

Μέσα του είναι ο επαναστατικός αγώνας σε κάθε μέτωπο και ζήτημα, η ανασύσταση και αυτοτελής εμφάνιση της εργατικής πολιτικής, η ανάπτυξη της ταξικής πάλης των μαζών.

Μορφές του είναι οι ανεξάρτητοι - μαχητικοί αγώνες, η συγκρότηση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας σε κάθε μέτωπο και συνολικά, η διαμόρφωση του αντικαπιταλιστικού πόλου.

Αφετηρία για τη διαμόρφωση της πολιτικής πρότασης του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου είναι η θεμελιώδης αντίληψη ότι οι εργαζόμενοι και οι νέοι δεν πείθονται μόνο ή κυρίως από την «επαναστατική ζύμωση», αλλά μέσα από την πρακτική πολιτική πείρα που συσσωρεύουν , μέσα από τη συμμετοχή στους ταξικούς αγώνες.

Το NAP, ταυτόχρονα, με την αυτοτελή του δράση και το σύνολο των στόχων που προωθεί, εργάζεται για να συμβάλλει στην επαναθεμελίωση της κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης ως πρακτικής, μορφών και προοπτικής. Η λογική της επαναθεμελίωσης και του Νέου Εργατικού Κινήματος δοκιμάζονται στην προώθηση του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου, ενισχύοντάς το ποιοτικά και προοπτικά, ενώ παράλληλα και τα βήματα στην προώθηση του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου συμβάλλουν στην ενίσχυση της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης.

7. Η ανάγκη και η δυνατότητα της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης

Η ανάγκη και η δυνατότητα της κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης είναι πιο πιεστική κι επίκαιρη από ποτέ. Την αναδεικνύουν ο αντιδραστικός χαρακτήρας του σύγχρονου καπιταλισμού και η πρωτοφανής εχθρότητα των κυβερνήσεων, της ΕΕ, της ελεύθερης αγοράς, της καπιταλιστικής «παγκοσμιοποίησης», του πολιτικού συστήματος απέναντι στις ανάγκες των εργαζομένων, απέναντι στη φύση και τον πλανήτη. Την τροφοδοτούν οι νέες δυνατότητες που αναβλύζουν από την εξέλιξη του ανθρώπινου πολιτισμού, τις αξεπέραστες καπιταλιστικές αντιθέσεις, την ίδια την ταξική πάλη, τις αναζητήσεις πρωτοπόρων αγωνιστών του αντικαπιταλιστικού εργατικού αγώνα και της νεολαϊστικής πολιτικοποίησης. Την κάνει επιτακτική το γεγονός ότι η αντικαπιταλιστική πάλη δεν

μπορεί να περιορίζεται μόνο στο -απαραίτητο- «όχι», πρέπει να εμπνέεται από την προοπτική μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση, καταπίεση και αλλοτρίωση. Τη φέρνουν στο προσκήνιο οι εμπειρίες της πάλης, που δείχνουν ότι στις σημερινές συνθήκες κάθε προσπάθεια ουσιαστικής αναμέτρησης με το σύστημα έχει κοντά ποδάρια αν δεν σφραγίζεται από τη σύγχρονη λογική της κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης.

Η λογική αυτή οριοθετείται από τον ανύπαρκτο «υπαρκτό σοσιαλισμό» ή την «αρμονική κοινωνία της Κίνας!» (ΚΚΕ), αλλά και από τον «υπαρκτό καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο» (ΣΥΝ) και τις προτάσεις του κινηματικού κατακερματισμού, της αυτονομίας ή του αναρχισμού. Σημαίνει και προϋποθέτει την επαναθεμελίωση της έννοιας και της πρακτικής του κομμουνισμού στο σήμερα στη σχέση στρατηγικής - τακτικής, στο χαρακτήρα και την πρακτική της πολιτικής πάλης, στον οικονομικό και πολιτικό αγώνα, στο ρόλο του υποκειμένου και τη σχέση τάξης - μετώπου - κόμματος, στην αντίληψή μας για το κομμουνιστικό κόμμα της εποχής μας, στη σχέση με τη μαρξιστική θεωρία.

Η ανάγκη της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης προκύπτει τόσο από την πραγματικότητα του σύγχρονου καπιταλισμού όσο και από την κρίση όλων των ρευμάτων που επιχείρησαν τον προηγούμενο αιώνα την αμφισβήτηση και την ανατροπή του. Είναι αδιανόητη χωρίς συλλογική συζήτηση για τον καπιταλισμό της εποχής μας και τη διπλή εμπειρία της νίκης και της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος, χωρίς ιστορική αυτοκριτική, δημιουργική υπέρβαση, τομή μέσα στη συνέχεια. Μόνο έτσι θα διαμορφωθεί ένα τρίτο κύμα του κομμουνιστικού κινήματος, που θα συνδέεται με τις ριζοσπαστικές τάσεις που αναπτύσσονται στο σύγχρονο καπιταλισμό, αξιοποιώντας τις πιο πρωτοπόρες πλευρές της ιστορικής του διαδρομής, τις πολύμορφες ανατρεπτικές απόπειρες, τις τάσεις που αντιστρατεύονταν την ενσωμάτωση και την ήττα του κομμουνιστικού ρεφορμισμού.

Η κομμουνιστική επαναθεμελίωση, η ανάγκη ενός νέου κομμουνιστικού προγράμματος της εποχής μας και μιας αντίστοιχης «φυσιογνωμίας» και πρακτικής είναι καθοριστικό «σημείο ταυτότητας» για το ΝΑΡ και διαφοροποιείται από την κομμουνιστική εξαγγελία, που κουκουλώνει μια ρεφορμιστική γραμμή στο σήμερα. Είναι μια σύνθετη διαδικασία, που θα προκύψει μέσα από μια νέα σχέση με την εργατική τάξη και το κίνημά της και από τη συνειδητή δράση των δυνάμεων της κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης.

Συνεισφορά στην υπόθεση αυτή είναι οι επεξεργασίες του ΝΑΡ για τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό, για την ΕΣΣΔ και τα άλλα εγχειρήματα σοσιαλιστικής μετάβασης, για το κίνημα στη Δύση, το Νέο Εργατικό Κίνημα, τη στρατηγική και τακτική, αλλά και ορισμένα δείγματα στην πρακτική του.

Θα χρειαστεί, ωστόσο, σημαντική δουλειά -θεωρητική και προγραμματική, στο ΝΑΡ, τη νΚΑ και ευρύτερα- μέχρι να διαμορφώσουμε την **Προγραμματική Διακήρυξη του ΝΑΡ**, μέσα από συνδιάσκεψη το επόμενο δίχρονο. Μια τέτοια διακήρυξη αποτελεί μαχόμενο πρόγραμμα που ως λογική, αιτήματα και μορφές εμπνέει και καθορίζει τη γραμμή, την τακτική και την παρέμβασή μας στους κοινωνικούς αγώνες και στη συνολική πολιτική πάλη.

8. Το ζήτημα της εξουσίας, η αντικαπιταλιστική επανάσταση και οι στόχοι του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου

Η θεμελιακή πολιτική καμπή που ανοίγει το δρόμο της κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης είναι η αντικαπιταλιστική επανάσταση. Χωρίς την κατάλυση της αστικής κυριαρχίας, τη συντριβή του αστικού κράτους και την εργατική εξουσία δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί μια συνολικού χαρακτήρα αντικαπιταλιστική αλλαγή, να εφαρμοστούν συνολικά οι ριζικές μεταβολές που έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι, να εκκινήσει η μεταβατική εργατική δημοκρατία προς την κομμουνιστική διεθνιστική απελευθέρωση.

Η αντικαπιταλιστική επανάσταση είναι ο μοναδικός συνολικός πολιτικός στόχος που

απαντά από εργατική - ανατρεπτική σκοπιά στο πρόβλημα της εξουσίας, στις βαθύτερες αντιθέσεις του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, στα στρατηγικά χαρακτηριστικά της αντιδραστικής επίθεσης κυβέρνησης - ΕΕ - κεφαλαίου - ΠΑΣΟΚ. Η ίδια η ζωή κάνει ανέφικτη κάθε άλλη ενδιαμέση μορφή συνολικής πολιτικής «πρότασης» χωρίς αντικαπιταλιστική επανάσταση κι αλλαγή εξουσίας.

Η πάλη που έχει στον πυρήνα της αυτή την ανατρεπτική λογική είναι η μόνη που μπορεί να οδηγήσει σε απόσπαση κατακτήσεων, κάτω από το μαζικό αγωνιστικό «εκβιασμό» των εργαζομένων, ή ακόμη και στην ενδεχόμενη διαμόρφωση «ιδιόμορφων - ανέκδοτων στιγμιότυπων» των κοινωνικοπολιτικών συσχετισμών και της ταξικής πάλης (π.χ. Λατινική Αμερική). Ωστόσο, και οι μεν και τα δε αποτελούν «υποπροϊόντα» του μαχητικού ριζοσπαστικού κι επαναστατικού (και όχι του ρεφορμιστικού) αγώνα των εργαζομένων και, επειδή είναι ασταθή, επιβάλλουν βάθεμα της πάλης για την αντικαπιταλιστική επανάσταση.

Γι' αυτό, η επαναστατική Αριστερά αρνείται τη συμμετοχή σε κυβερνήσεις στα πλαίσια του καπιταλισμού. Αντιπαράκειται στις πολιτικές του αντινεοφιλελεύθερου μετώπου (ΣΥΝ) και του αντιμονοπωλιακού - αντιιμπεριαλιστικού μετώπου για λαϊκή εξουσία - οικονομία (ΚΚΕ). Οριοθετείται από πρακτικές που ξεκόβουν τη συνολική επαναστατική πάλη από τους αγώνες του σήμερα ή αρκούνται σε επιμέρους αγώνες, χωρίς σύνδεση με το πρόβλημα της εξουσίας - που υιοθετούν ορισμένες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και του κινήματος. Για όλο το ΝΑΡ, αντίθετα, κοινό κεκτημένο είναι η λογική που αναδεικνύει την κεντρική σημασία του προβλήματος της επανάστασης και της εξουσίας.

Πώς όμως διαμορφώνονται προϋποθέσεις για την αντικαπιταλιστική επανάσταση; Πώς φτάνουμε σε αυτή, ειδικά σήμερα που φαίνεται πιο μακρινή αλλά και πιο αναγκαία από ποτέ; Πώς η ανάγκη της δεν ευτελίζεται σε απλή διακήρυξη, αλλά μετατρέπεται σε υλική δύναμη, που εμπνέει αγώνες κι αλλάζει συσχετισμούς;

Η πολιτική γραμμή του ΑΕΜ απαντά σε αυτό ακριβώς το ερώτημα, συγκεντρώνοντας την «αιχμή» της στην αναμέτρηση με τη στρατηγική χαρακτήρα επίθεση του αστικού μπλοκ εξουσίας και γενικότερα με την αστική πολιτική. Το βάθος και ο γενικευμένος χαρακτήρας αυτής της επίθεσης δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία: η βελτίωση στη θέση των εργαζομένων και των νέων προϋποθέτει την ήττα και την ανατροπή της σε κρίσιμους τομείς και μέτωπα. Η διαμόρφωση ενός κινήματος με ευρύτερη προοπτική δοκιμάζεται στην ουσιαστική αντιπαράθεση με αυτή την πολιτική. Και ελπίδα για τη διαμόρφωση μιας αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και την κομμουνιστική επαναθεμελίωση δεν μπορεί να γεννηθεί αν ο οδοστρωτήρας της αστικής επίθεσης ισοπεδώσει κάθε ίχνος δικαιώματος, κατακτήσεων, συλλογικότητας, αμφισβήτησης κι αντίστασης.

Επιδίωξη του ΑΕΜ, επομένως, είναι μια ριζική στροφή στους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς που θα εκφράζεται: Στο **επίπεδο των εργατικών αναγκών** και του κινήματος, με την εξασφάλιση κατακτήσεων που θα αποκρούουν την αστική επίθεση και θα βελτιώνουν κοινωνικά και πολιτικά τη θέση των εργαζομένων. Στο **συνολικό πολιτικό επίπεδο**, με τη διαμόρφωση ενός αισθητού πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και μορφωμάτων εργατικής πολιτικής. Στο **επίπεδο των στρατηγικών στόχων**, με τη συμβολή στην ενίσχυση της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης ως προοπτικής, πρακτικής και μορφές συγκρότησης.

Μια τέτοια στροφή θα αποτελέσει βαθιά ρωγμή και κλονισμό της επίθεσης του κεφαλαίου και γενικότερα της πολιτικής και της εξουσίας του. Θα κλονίσει την ηγεμονία των τάσεων υποταγής μέσα στην εργατική τάξη και μπορεί να λειτουργήσει -κι αυτό επιδιώκουμε ως ΝΑΡ- σαν καταλύτης για μια βαθύτερη αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων, που θα φέρνει πιο κοντά την αντικαπιταλιστική επανάσταση. Γι' αυτό κι αποτελεί καίριο ζητούμενο του ΑΕΜ που, ως αναπτυσσόμενη διαδικασία, έχει αυτή την καμπή ως επιδίωξη, στα πλαίσια του διαρκούς επαναστατικού αγώνα για την προετοιμασία

- νίκη της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, που αποτελεί στόχο και μέτρο του ΑΕΜ.

Η συμφωνία πάνω στην αντικαπιταλιστική επανάσταση και, πολύ περισσότερο, την κομμουνιστική διεθνιστική απελευθέρωση δεν αποτελεί προϋπόθεση των προγραμμάτων πάλης, των συμμαχιών και των παρεμβάσεων μας. Το ΑΕΜ δεν υποδέχεται μόνο «έτοιμες» επαναστατικές δυνάμεις, που έχουν καταλήξει στο ζήτημα της εξουσίας, έχουν αποδεσμευτεί οριστικά από τις τάσεις υποταγής κι έχουν ολοκληρωμένα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά. Συνενώνει όλα τα επίπεδα ριζοσπαστικής κι αντικαπιταλιστικής δράσης, από τα πιο πρωτόλεια ως τα πιο συνειδητά κι επιδιώκει να κατακτούν -μέσα από την ίδια την εμπειρία των εργαζομένων- κυρίαρχη θέση τα επαναστατικά. Αν μείνουμε μόνο στην πρώτη πλευρά, είναι αδύνατο να διαμορφώσουμε μια πολιτική πρόταση μακράς πνοής, αν αρκεστούμε στη δεύτερη είναι αδύνατο να διασπάσουμε το τείχος της περιθωριοποίησης που υψώνεται απέναντι στις αντικαπιταλιστικές και κομμουνιστικές τάσεις και να μετατοπίσουμε αγωνιστικές - ριζοσπαστικές δυνάμεις από την εργατική βάση των ΚΚΕ, ΣΥΝ, ΠΑΣΟΚ.

Το ΑΕΜ εμπεριέχει όλους τους αμυντικούς αγώνες και στόχους που είναι αναγκαίοι για την αποτροπή της φυσικής και ηθικής φθοράς της εργατικής τάξης που επιφέρουν η αστική επίθεση και γενικότερα η αντιδραστική ανάπτυξη του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Ταυτόχρονα, είναι ξένο με τη λογική «αντιστεκόμαστε τώρα στην επίθεση» και μετά βλέπουμε, συγκεντρώνουμε άμεσα δυνάμεις και «θα συναντήσουμε την επανάσταση στο δρόμο». Αν οι εργαζόμενοι παλεύουν αποκλειστικά για ρεφορμιστικά αιτήματα, με περιεχόμενο και με μορφές πάλης που εγκλωβίζονται στα ολοένα και πιο ασφυκτικά πλαίσια της αστικής νομιμότητας, ο αγώνας τους γίνεται ενσωματώσιμος και η συνείδησή τους ρεφορμιστική. Αυτό δεν αντιμετωπίζεται με κάποιο «επαναστατικό ελιξίριο», που θα είναι δήθεν η επαναστατική προπαγάνδα «απ' έξω», όσο απαραίτητη κι αν είναι αυτή. Ούτε φυσικά με τη φαντασίωση της «επαναστατικής πράξης και ρήξης» των αναρχικών και της αυτονομίας ή της κομμουνιστικής λογοκοπίας.

9. Για μια μαχητική εργατική αντιπολίτευση

Η μαχητική εργατική αντιπολίτευση απαντά στην αγωνία και την ανάγκη των εργαζομένων και των νέων να υπάρξει μια αντιπολίτευση, ένα ουσιαστικό αγωνιστικό μέτωπο απέναντι στην κυβερνητική επίθεση, στη συναίνεση του ΠΑΣΟΚ και γενικότερα στην πολιτική του αστικού συνασπισμού εξουσίας. Παράλληλα, επιδιώκει: Να συνενώσει σε ενιαίο πολιτικό μέτωπο τον αγώνα των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς με τον αγώνα στα μέτωπα των ελευθεριών, του πολέμου, του περιβάλλοντος, του πολιτισμού, καθώς και με τον αγώνα της νεολαίας στη μόρφωση, τη δουλειά, τη ζωή. Να αναπτύξει τον πολιτικό δυναμισμό του κινήματος, την ικανότητά του να αποσπά κατακτήσεις, να ανατρέπει συσχετισμούς και να δημιουργεί τις προϋποθέσεις συνολικής απόκρουσης, ρήξης κι ανατροπής της αστικής επίθεσης και πολιτικής. Να ενισχύσει τις τάσεις ριζοσπαστικοποίησης και διαφοροποίησης δυνάμεων από τη βάση του ΚΚΕ, του ΣΥΝ αλλά και του ΠΑΣΟΚ.

Η διαμόρφωσή της είναι ουσιαστικό στοιχείο της πολιτικής πρότασης του ΑΕΜ κι όχι απλώς η «κινηματική» πλευρά του. Έχει ως «αιμοδοτή» τον πολιτικό αγώνα για τα οικονομικά - κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων και των νέων κι όχι τους αγώνες γενικά. Αναβαθμίζει τον πολιτικό προσανατολισμό του κινήματος από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων, ενώ η οικοδόμησή της συνδέεται με την πραγματοποίηση βημάτων στον πόλο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και την κομμουνιστική επαναθεμελίωση.

Το περιεχόμενο της περιέχει στοχεύσεις που τείνουν:

- **Να αναχαιτίσουν την αντεργατική λαίλαπα,** να καταργήσουν αντιδραστικούς νόμους, να βελτιώσουν υλικά τη θέση των εργαζομένων και της νεολαίας, να υπερβούν την απλή διαπραγμάτευση της θέσης τους, θέτοντας το ποιοτικό στοιχείο της αλλαγής του συσχετισμού

κεφαλαίου - εργασίας.

- **Να πετύχουν ρήγματα στον αστικό κοινοβουλευτικό, δικαστικό ολοκληρωτισμό, τη «δικτατορία» των ΜΜΕ και την «εικονική δημοκρατία».** Για την απόκρουση της αντιδραστικής αναθεώρησης του συντάγματος και της ασκούμενης αστικής πολιτικής βίας και τρομοκρατίας, με την κατάργηση αυταρχικών αντιαπεργιακών ρυθμίσεων και θεσμών.

- **Να κλονίσουν την ιμπεριαλιστική νέα τάξη και το διεθνές σύστημα του κεφαλαίου,** να αποτρέψουν τις πολεμικές προπαρασκευές και επιθέσεις και τη συμμετοχή σε αυτές ελληνικών ιμπεριαλιστικών «αποστολών», να καταργήσουν τα πολεμικά ορμητήρια στη χώρα μας. Να καταφέρουν πλήγματα κατά των πολυπλόκαμων, οικονομικών, πολιτικών, στρατιωτικών, πολιτισμικών, θεσμικών κ.ά. σχέσεων διαπλοκής της χώρας με το διεθνές σύστημα του κεφαλαίου (ΕΕ, ΝΑΤΟ κ.λπ.) μέχρι και τη συνολική αποδέσμευση απ' αυτό, ως κρίσιμη προϋπόθεση για να ενισχύονται οι δυνατότητες επαναστατικής ανατροπής στη χώρα μας.

- **Να διαμορφώσουν μέτωπο κατά του σκοταδισμού, του «ανορθολογισμού» της θρησκευτικής παραζάλης,** της πολιτισμικής ισοπέδωσης και των κυρίαρχων νεοφιλελεύθερων δογμάτων.

- **Να βελτιώσουν τις συνθήκες ζωής των εργαζόμενων,** αναβαθμίζοντας το φυσικό και δομημένο περιβάλλον και βάζοντας φραγμό στις οικολογικές καταστροφές.

Το πολιτικό στίγμα της μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης περιλαμβάνει αυτονόητα το «ούτε βήμα πίσω», καμιά χειροτέρευση τη θέσης των εργαζομένων. Αντιπαράκειται στις καίριες επιλογές και τους πυλώνες της επίθεσης, στις λογικές της συνυπευθυνότητας για την «εταιρεία μας», την «ισχυρή και ανταγωνιστική Ελλάδα» κ.ά. Διεκδικεί βελτίωση της εργατικής θέσης με βάση τις σύγχρονες κοινωνικές δυνατότητες κι ανάγκες. Αμφισβητεί την εκμετάλλευση - αγοραπωλησία της εργατικής δύναμης, ανοίγοντας δρόμους ώστε να εκφράζεται η υπεροχή της στρατηγικής πλευράς των εργατικών συμφερόντων, να ενώνονται τα διάφορα εργατικά τμήματα, ενάντια στον κατακερματισμό και τις συντεχνιακές πρακτικές. Τέλος, περιέχει και γενικότερες διεκδικήσεις (πόλεμος, ελευθερίες, περιβάλλον κ.ά.).

Αυτό το πολιτικό περιεχόμενο σφραγίζεται από την αντίθεση προς την κυβερνητική πολιτική συνολικά και το ΠΑΣΟΚ (για την κυβερνητική του θητεία, για ό,τι πράττει ή δεν πράττει ως αντιπολίτευση, για ό,τι επαγγέλλεται, για τη στάση του στη ΓΣΕΕ, τους δήμους κ.λπ.). Διεκδικεί την ανατροπή της κυβέρνησης από τα κάτω και από τ' αριστερά, και κάθε κυβέρνησης που ασκεί αυτή την πολιτική. Χαρακτηρίζεται από την απειθαρχία στις εντολές της ΕΕ και τη συνολική εναντίωση σε αυτή, την αντίθεση συνολικά προς το αστικό μπλοκ εξουσίας και κάθε αστικό μηχανισμό, εθνικό ή διεθνικό (τοπική αυτοδιοίκηση, ΟΟΣΑ κ.λπ.). Μια τέτοιου τύπου πολιτικοποίηση είναι αναγκαία όχι μόνο για την αντικαπιταλιστική Αριστερά, αλλά και για να οικοδομηθεί νικηφόρο κίνημα.

Εξίσου αναγκαία είναι η ιδεολογική αντιπαράθεση με την αστική πολιτική και τα βασικά δόγματά της και μέσα στους αγώνες, η αναβάθμιση της «ιδεολογίας» και των αξιών του κινήματος. Ήδη, εδώ έχουν αναδειχτεί ορισμένα κρίσιμα μέτωπα όπως: Ο συλλογικός αγώνας ενάντια στον ανταγωνισμό, τις ατομικές λύσεις και το βόλεμα. Η αντίκρουση της άποψης ότι ο καπιταλισμός, η αγορά, η εκμετάλλευση, η ΕΕ, η «παγκοσμιοποίηση» είναι μονόδρομος. Η ανάδειξη του χάσματος ανάμεσα στις ανάγκες και δυνατότητες και σ' αυτό που ζούμε, ανάμεσα στα κέρδη των λίγων και την αθλιότητα της κοινωνικής πλειοψηφίας. Η αντιπαλότητα στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το σκοταδισμό.

Ζητούμενο της μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης είναι η οικοδόμηση μιας πλατιάς και προωθητικής αγωνιστικής ενότητας των εργαζομένων και των νέων. Η ενότητα αυτή προϋποθέτει το διαχωρισμό από την αστική πολιτική και τους φορείς της (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΕΕ, κεφάλαιο κ.λπ.).

Οικοδομείται με βάση ένα επαρκές κι όχι μίνιμουμ περιεχόμενο, που απαντάει στις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων. Προϋποθέτει την αντιπαράθεση με τους φορείς του σ.κ. που προωθούν την αστική λογική (ΓΣΕΕ), την υπέρβαση όσων υιοθετούν μια αποτυχημένη λογική (ΠΑΜΕ) ή αρκούνται σε μια δράση ως «αριστερό πεζοδρόμιο» της ΓΣΕΕ ή του ΠΑΜΕ. Περιλαμβάνει τις τάσεις διαφοροποίησης της εργατικής βάσης του ΠΑΣΟΚ, του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, με βάση μια γραμμή που απαντά στα επίδικα θέματα της επίθεσης από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων κι όχι με υπόκλιση στα «κοινά σημεία» με τις ηγεσίες ή στη λογική του «αντιδεξιού», «αντινεοφιλελεύθερου» ή αντιμονοπωλιακού μετώπου.

Η πιο ουσιαστική ενότητα να οικοδομείται στη βάση, ωστόσο αυτό δεν γίνεται πάντα αδιαμεσολάβητα, μιας και υπάρχουν πολιτικές δυνάμεις που δρουν στο κίνημα. Από αυτή τη σκοπιά αντιμετωπίζουμε και το θέμα της κοινής δράσης με τις υπαρκτές δυνάμεις ή ρεύματα, εξαντλώντας κάθε σχετικό περιθώριο που συμβάλλει στην κοινή αγωνιστική δράση των εργαζομένων.

Αρχές και οι προϋποθέσεις της κοινής δράσης είναι: Η γενικότερη αυτοτελής παρέμβαση του ΑΕΜ (σε περιεχόμενο και μορφές), η πολιτική συμφωνία στη βάση ενός αναγκαίου και προωθητικού περιεχομένου, η ισότιμη συνδιοργάνωση του αγώνα, ο διάλογος και η ανοιχτή, αλλά γόνιμη, αντιπαράθεση μπροστά στους εργαζόμενους, η προοπτική συνέχισης και κλιμάκωσης της κοινής δράσης, προς όφελος της νικηφόρας προοπτικής του κινήματος.

10. «Ψυχή» του ΑΕΜ και της μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης ένα ριζικά αναγεννημένο εργατικό κίνημα

Το εργατικό κίνημα -για την ακρίβεια, το ριζικά αναγεννημένο εργατικό κίνημα- αποτελεί «ψυχή» της μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης και βάθρο του ΑΕΜ συνολικότερα. Η ανάγκη για μια στρατηγικού χαρακτήρα στροφή κι ανασυγκρότηση, σε αντιπαράθεση με τον αστικοποιημένο και ρεφορμιστικό συνδικαλισμό, δεν προκύπτει μόνο αμυντικά, για το ξεπέρασμα των αρνητικών συσχετισμών, αλλά και από τη δυνατότητα επίδρασης στις νέες αντιστάσεις, ανάδειξης των τάσεων χειραφέτησης και ριζοσπαστικής πολιτικοποίησης των αγώνων. **Η λογική αυτή στηρίζεται στις επεξεργασίες για το Νέο Εργατικό Κίνημα κι αποτελεί προσπάθεια δοκιμασίας και έμπρακτης προώθησής τους.**

Σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο και την πολιτική κατεύθυνση αυτής της ανασυγκρότησης, έγιναν ήδη αναφορές.

Σε ό,τι αφορά τη συγκρότησή του, ένα αναγεννημένο εργατικό κίνημα πρέπει να ρίχνει το κύριο βάρος στους χώρους δουλειάς και σε συνδικάτα που θα καλύπτουν όλους τους εργαζόμενους του χώρου, υπερβαίνοντας τη διαταξικότητα, το συντεχνιασμό και την ομοιοεπαγγελματική συγκρότηση. Απαιτούνται συνεπώς πανεθνικά συνδικάτα κατά κλάδο παραγωγής που θα έχουν «βάση» τους τα πρωτοβάθμια σωματεία και τον αποφασιστικό τους λόγο κι επιχειρησιακά σωματεία κατά χώρο δουλειάς (που θα συμπληρώνονται από συνδικάτα ανά νομό, περιοχή ή κλάδο για τους εργαζόμενους των μικρότερων επιχειρήσεων).

Η ανεξαρτησία του εργατικού κινήματος και των οργάνων του από τα νήματα που συνδέουν τα συνδικάτα με το κράτος, την εργοδοσία, την ΕΕ, τους συνδιαχειριστικούς καθεστωτικούς μηχανισμούς είναι επίσης σημαντική πλευρά.

Ανάλογη σημασία έχει και η λειτουργία των εργατικών συνδικάτων, η οριοθέτηση από τη γραφειοκρατία, την «πάλη δι' αντιπροσώπων», τη λογική της «ανάθεσης». Αν δεν δοθεί προτεραιότητα στις συλλογικές δημοκρατικές διαδικασίες βάσης, που θα επιτρέπουν την «αυτοδιεύθυνση» της πάλης από τους ίδιους τους εργαζόμενους» δεν θα δημιουργούνται όροι νικηφόρου αγώνα.

Κρίσιμο καθήκον είναι ο συντονισμός των εργατικών συνδικάτων και συλλογικοτήτων που από σήμερα εκφράζουν την ανάγκη μιας ριζικής στροφής στο εργατικό κίνημα, ώστε να διαμορφωθεί στην πράξη μια άλλη, ριζοσπαστική αγωνιστική πρόταση, ένα ανεξάρτητο από το αστικοποιημένο σ. κ. κέντρο αγώνα. Το κέντρο αυτό δεν περιορίζεται στη συσπείρωση των δυνάμεων που μάχονται για ένα Νέο Εργατικό Κίνημα ούτε ταυτίζεται με το συντονισμό των εργατικών συσπειρώσεων. Αποτελεί πολύμορφη αγωνιστική συμπαράταξη και περιλαμβάνει εργατικές συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, σωματεία και ΔΣ. Προϋποθέτει τη συμφωνία σε μια αγωνιστική πλατφόρμα που θα υπερβαίνει τα συνδικαλιστικά αιτήματα του χώρου, θα ενσωματώνει διεκδικήσεις απέναντι στο κράτος, την ΕΕ, το ΣΕΒ, χωρίς όμως να αποσπάται από την πάλη απέναντι στο συγκεκριμένο εργοδότη του χώρου ή του κλάδου. Ο συντονισμός αυτός υπερβαίνει το συντονισμό των σωματείων που επηρεάζονται από τη ριζοσπαστική Αριστερά κι επιβάλλεται να συσπειρώνει και δυνάμεις που διαφοροποιούνται από το γραφειοκρατικό σ.κ.

Η παραπομπή αυτού του στόχου σε συνθήκες που «θα ωριμάσουν κάποτε», η άρνηση των ενεργειών που απαιτούνται από τώρα συνθλίβουν κάθε ανεξάρτητη αγωνιστική τάση στο δίπολο ΓΣΕΕ - ΠΑΜΕ. Με ανοικτή συλλογική συζήτηση και δράση είναι ανάγκη να πραγματοποιήσουμε από σήμερα τα βήματα που μπορούν να γίνουν και να ανοίξουμε τους δρόμους σε αυτή τη λογική - έστω από ένα μικρό αριθμό σωματείων και συλλογικοτήτων που κινούνται στην κατεύθυνση αυτή.

11. Η αριστερή πτέρυγα και οι εργατικές συσπειρώσεις

Οι εργατικές συσπειρώσεις (που αυτοπροσδιορίζονται ως παρεμβάσεις, κινήσεις, συσπειρώσεις ή σχήματα) **είναι κατάκτηση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς κι αποτελούν βασική μορφή εργατικής παρέμβασης του ΝΑΡ.** Η παρουσία και η δράση τους δημιουργεί δυνατότητες ώστε η αντικαπιταλιστική Αριστερά να αποκτά πολιτικούς δεσμούς με τους εργαζόμενους, να διαμορφώνει ένα ευρύτερο κοινωνικοπολιτικό ρεύμα αντίστασης, ρήξης και ανατροπής και να το μετασηματίζει σε ανώτερη και συνολική πολιτική παρέμβαση.

Ζητούμενο για την επόμενη περίοδο είναι: Η συνεισφορά τους στην ανάπτυξη μαζικών αγώνων ενάντια στην αντεργατική επίθεση. Η δημιουργία νέων και η επαναδραστηριοποίηση εκείνων που αδρανούν. Η αποφασιστική διεύρυνσή τους με το διάσπαρτο ριζοσπαστικό δυναμικό των αγώνων και αγωνιστές της βάσης του ΚΚΕ, του ΣΥΝ, του ΠΑΣΟΚ που ασφυκτιούν στις πρακτικές του ρεφορμισμού. Η κατάκτηση βαθύτερης πολιτικής - ιδεολογικής φυσιογνωμίας, που θα ξεκινά από τα αριστερά προγράμματα πάλης για το χώρο και θα εκδηλώνεται και σε συνολικού πολιτικού χαρακτήρα πρωτοβουλίες. Η ανάπτυξη της πιο πλούσιας λειτουργίας, που θα υπερβαίνει την εκλογική και μόνο δράση και θα αναπτύσσει τη συλλογικότητα και την άμεση δημοκρατία.

Βασικό ζητούμενο για την επόμενη περίοδο είναι επίσης η ανώτερη πολιτική ενοποίηση του δυναμικού της αριστερής ταξικής πτέρυγας και των συσπειρώσεων σε πανελλαδικό επίπεδο, ώστε -σε μια πορεία- να διαμορφωθεί ένα πανελλαδικά συγκροτημένο ενιαίο μέτωπο ταξικής αντικαπιταλιστικής δράσης.

Επιδιώκουμε αυτό το μέτωπο να ενοποιεί -χωρίς επιλεκτικότητα, προνομιακές σχέσεις ή αποκλεισμούς- το μεγαλύτερο εύρος αγωνιστών και συλλογικοτήτων που δρουν με ριζοσπαστική πρακτική και λογική εργατικής χειραφέτησης. Ταυτόχρονα επιδιώκουμε να σφραγίζεται βαθύτερα από σχετικά ενιαία πολιτικά/κινηματικά χαρακτηριστικά, που θα δημιουργούν την εικόνα μιας άλλης συνολικής πολιτικής τάσης στο εργατικό κίνημα κι όχι απλώς μιας άλλης παράταξης στο υπάρχον σ.κ. Τα βήματα που θα γίνονται στην κατεύθυνση αυτή πρέπει να ανταποκρίνονται στις πραγματικές δυνατότητες του δυναμικού της αριστερής πτέρυγας ενώ, ταυτόχρονα, θα συμβάλουν στην ευρύτερη επιδίωξη για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος.

Σήμερα είναι επιπλέον αναγκαία η εμβάθυνση της λογικής του Νέου Εργατικού Κινήματος και η αναβαθμισμένη παρέμβαση της λογικής αυτής μέσα: από την αυτοτελή παρέμβαση του NAP, από το σύνολο τις εργατικής του πρακτικής, αλλά και από τη δημιουργία μιας ευρύτερης κοινωνικοπολιτικής μορφής που θα στηρίζεται και θα προωθεί την αντίληψη και τα προγραμματικά χαρακτηριστικά του Νέου Εργατικού Κινήματος. Η ακριβής μορφή και ο χρόνος που θα εκδηλωθεί η προσπάθεια αυτή θα καταληχτεί το επόμενο διάστημα.

Αυτή η κοινωνικοπολιτική μορφή θα συσπειρώνει ευρύτερες εργατικές πρωτοπορίες στη βάση ενός συνολικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος, ενός σύγχρονου «κοινωνικού συντάγματος» για το σύνολο των προβλημάτων της εργασίας και της αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης. Θα στηρίζεται και θα στηρίζει τις εργατικές συσπειρώσεις (που αποτελούν τη βασική μορφή παρέμβασής μας) και θα περιλαμβάνει βασικές δυνάμεις τους, χωρίς να τις υποκαθιστά ή να τις διασπά. Προϋποθέσεις για μια τέτοια μορφή είναι η ύπαρξη προωθημένου προγραμματικού πλαισίου, η συγκρότηση με μαζικούς και ανοιχτούς όρους, η σύνδεση με βασικούς παραγωγικούς κλάδους, η ενοποίηση όλου του δυναμικού που μπορεί να κινηθεί στη λογική αυτή, η πρωτοπόρα παρέμβαση στην οργάνωση και τη νικηφόρα έκβαση της εργατικής πάλης, η λειτουργία της ως κέντρο επεξεργασιών, στήριγμα των κοινωνικών δικαιωμάτων στους εργασιακούς χώρους, δίκτυο επικοινωνίας - πληροφόρησης και φορέας ενός νέου, εργατικού πολιτισμού αλληλεγγύης και δημιουργικότητας. Η κίνηση αυτή και η ίδρυσή της επιβάλλεται να συνενώνει όλο το δυναμικό του NAP και να είναι ανοιχτή στη συμμετοχή κάθε συλλογικότητας ή αγωνιστή που αναφέρεται στο Νέο Εργατικό Κίνημα.

Για την καλύτερη προώθηση της εργατικής δουλειάς, προτείνεται η πραγματοποίηση **θεματικής εργατικής συνδιάσκεψης στις αρχές του 2007.**

Τα άλλα μέτωπα πάλης

Ένα εκτρωματικό υβρίδιο σύγχρονων και παλιών μορφών καταπίεσης και καταστολής χαρακτηρίζει την αστική επίθεση και βαθαίνει την κρίση της αστικής δημοκρατίας. **Το «δημοκρατικό πρόβλημα» προβάλλει με ιδιαίτερη ένταση στο προσκήνιο** και συνδέεται με τη συνολική πάλη για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζόμενων και τη χειραφέτηση από την αστική πολιτική και εξουσία. **Απαιτείται**, συνεπώς, αποφασιστική παρέμβαση του κινήματος στους χώρους εργασίας κι έξω από αυτούς, σε συνολικά κι επιμέρους ζητήματα με επίκεντρο τη δημιουργία πραγματικών όρων κινήματος, τη διεκδίκηση ουσιαστικών ρήξεων στην αντιδραστική επίθεση και τη διαμόρφωση συλλογικών φορέων της εργατικής δράσης και πολιτικής ανταγωνιστικών προς το σύστημα.

Αγώνας ενάντια στον πόλεμο και την ιμπεριαλιστική Νέα Τάξη, την καπιταλιστική «παγκοσμιοποίηση», την ΕΕ και το διεθνές σύστημα του κεφαλαίου και η ριζοσπαστική παρέμβαση στο στρατό προβάλλουν επίσης απαιτητικά στο προσκήνιο. Μάλιστα, ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας σήμερα αποκτά νέα ποιότητα και αντικαπιταλιστικό βάθος. Αυτή η πραγματικότητα αναβαθμίζει τη σημασία που έχει ο εργατικός αγώνας στη χώρα μας, αλλά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά, για το κόψιμο των «πλοκαμιών» διαπλοκής με το διεθνές σύστημα του κεφαλαίου και την αποτίναξη συνολικά της συμμετοχής σε αυτό το σύστημα, ως μια κρίσιμη προϋπόθεση για να αυξάνεται η δυνατότητα επαναστατικής ανατροπής σε μια χώρα, αλλά και ως έναν κρίσιμο δρόμο -ειδικά σε χώρες όπως η Ελλάδα- για να προσεγγίζεται και να επιταχύνεται μια τέτοια προοπτική.

Πολιτική μας γραμμή, συμφέρον των εργαζομένων και της νεολαίας και ξεκάθαρη αριστερή εργατική θέση είναι η αντιπαράθεση με τον πόλεμο και την αστυνόμευση εκ μέρους του στρατού, που αποτελούν χαρακτηριστικά του κόσμου του κεφαλαίου, των ΗΠΑ και της ΕΕ. Αγωνιζόμαστε για να βάλουμε φραγμό σε κάθε επιχείρηση εναντίον των εργαζομένων εκ μέρους του πιο βίαιου κατασταλτικού μηχανισμού -του στρατού- σε περιόδους ειρήνης και πολέμου. Με το μαζικό,

ανατρεπτικό εργατικό διεθνιστικό αγώνα αγωνιζόμαστε για να βάλουμε φραγμό στους πολέμους της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής Νέας Τάξης και στην τρομοκρατία του «εσωτερικού εχθρού» (εργαζόμενοι, νέοι) με τους «πολέμους κατά της τρομοκρατίας», καθώς και στην ελληνική συμμετοχή σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Πολιτική μας στόχευση είναι η μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε μαζικό επαναστατικό και διεθνιστικό αγώνα κατά της ιμπεριαλιστικής Νέας Τάξης και του κεφαλαίου, και κατά της δικής μας κυβέρνησης και άρχουσας τάξης.

Εξίσου σημαντική είναι η **δράση για τα ζητήματα της πόλης, του χώρου, του περιβάλλοντος, της τοπικής αυτοδιοίκησης, των μεταλλαγμένων**. Η εμπειρία της Ολυμπιάδας, των αριστερών κινήσεων στις πόλεις και τις γειτονιές, των αγωνιστικών παρεμβάσεων για μια σειρά θέματα αναδεικνύει την ανάγκη, τη δυνατότητα και το αντικαπιταλιστικό βάθος της πάλης σε αυτό το μέτωπο. Η απαίτηση για αποφασιστικό άλμα είναι προφανής και συνδέεται με την παραπέρα ανάπτυξη του περιεχομένου της δράσης μας, των αριστερών κινήσεων πόλης, των δεσμών μας με τις αγωνιστικές παρεμβάσεις που αναπτύσσονται σε αυτό το πεδίο, καθώς και με τη διαμόρφωση ενός μόνιμου αντικαπιταλιστικού οικολογικού ρεύματος που θα υπερβαίνει την απλή «οικολογική ευαισθησία» και θα διαμορφώνει μορφές πάλης και συγκρότησης ανταγωνιστικές προς το σύστημα.

Τέλος, εξαιρετικά κρίσιμη είναι η **ριζοσπαστική εργατική παρέμβαση στο πεδίο του πολιτισμού και της πληροφόρησης**. Χρειάζεται βαθύτερος προβληματισμός για το περιεχόμενο και τις μορφές αυτής της παρέμβασης που θα εξασφαλίζουν μια αντιπαράθεση ουσίας στα κυρίαρχα πολιτιστικά πρότυπα, στη ιδεολογική χειραγώγηση και ισοπέδωση με όρους συλλογικούς, κινηματικούς, εργατικούς και αξιακούς.

Σε καθένα από αυτά τα μέτωπα επιδιώκουμε να αναπτυχθεί πραγματική μαζική αγωνιστική δράση και παράλληλα να συγκροτηθούν μορφές - φορείς της αντικαπιταλιστικής αντίληψης.

12. Ο πόλος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

Για να είναι αποτελεσματική η εργατική πάλη **πρέπει να εκφράζεται και στο πεδίο της συνολικής πολιτικής παρέμβασης, συμβάλλοντας στη διαμόρφωση μιας άλλης Αριστεράς, μετωπικής, αντικαπιταλιστικής κι επαναστατικής**.

Η εμφάνιση ενός τέτοιου πόλου αποτελεί ανάγκη των εργαζομένων -ειδικά του ριζοσπαστικού τμήματός τους- σημαντική στροφή στους κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς υπέρ της εργατικής πολιτικής και την πρώτη, κρίσιμη συγκέντρωση των δυνάμεων που μπορούν να καταφέρουν ρήγματα και ανατροπή στην πολιτική της κυβέρνησης, της ΕΕ, του κεφαλαίου, του ΠΑΣΟΚ.

Οι δυσκολίες, οι υποκειμενικές αδυναμίες και οι ταλαντεύσεις για τη δυνατότητα μιας άλλης Αριστεράς είναι σημαντικές. Πιο σημαντικές, όμως, είναι οι δυνατότητες που πηγάζουν από τις πρωτοπόρες εμπειρίες της ριζοσπαστικής Αριστεράς, τις αναζητήσεις που αναπτύσσονται σε τμήματα του κινήματος και σε αγωνιστές της βάσης του ΚΚΕ, του ΣΥΝ και του ΠΑΣΟΚ, από το υπαρκτό δυναμικό (ανένταχτο ή οργανωμένο) της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Κρίσιμη για την επόμενη περίοδο είναι η ευρύτερη αντικαπιταλιστική ενοποίηση του διάσπαρτου ή οργανωμένου, υπαρκτού ή εν δυνάμει αντικαπιταλιστικού δυναμικού που αναζητά κι αγωνίζεται σε αντίθεση με την αντιδραστική επίθεση και την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων και δεν καλύπτεται από τη διαχειριστική (ΣΥΝ) ή τη ρεφορμιστική (ΚΚΕ) Αριστερά. Η πραγματοποίηση συγκεκριμένων βημάτων σε αυτή την κατεύθυνση θα έχει άμεση επίδραση στην ανάπτυξη του κινήματος και στην πολιτική προοπτική του. Θα δώσει ενωτική διέξοδο στο διάσπαρτο αριστερό - αντικαπιταλιστικό δυναμικό, θα αποτελέσει έμπρακτη απάντηση στις τάσεις σεχταρισμού, κινηματισμού και δορυφοροποίησης, θα έχει άμεση επίδραση στις ριζοσπαστικές τάσεις του ΚΚΕ, του ΣΥΝ και της λαϊκής βάσης του ΠΑΣΟΚ.

Παρά την αδιαμφισβήτητη απαίτηση για ένα μετωπικό πόλο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, η υπάρχουσα κατάσταση δεν επιτρέπει άμεσα αξιόπιστα βήματα που θα ξεδιπλώνουν μια δυναμική μακράς πνοής. Χρειάζεται δουλειά προοπτικής για τη διαμόρφωση κοινωνικοπολιτικών προϋποθέσεων που θα τροφοδοτούν μακροπρόθεσμα και σταθερά την οικοδόμησή του. Δεν αρκεί η, οπωσδήποτε αναγκαία, πρωτοβουλία των πολιτικών οργανώσεων ή η απλή συνένωση της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς (ως συνόλου ή ορισμένων τμημάτων της). Χρειάζεται η προοπτική του πόλου να γίνει υπόθεση του ίδιου του αριστερού - ριζοσπαστικού δυναμικού που είναι στρατευμένο και θα στρατεύεται στις μάχες του κινήματος και να συνδεθεί με την ποιοτική και ποσοτική ανάπτυξη των τάσεων για μια άλλη Αριστερά που αναπτύσσονται στο χώρο και της κοινοβουλευτικής και της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Για να είναι αξιόπιστες και με προοπτική οι πρωτοβουλίες για μια άλλη Αριστερά θα πρέπει το δυναμικό που συμμετέχει σε αυτές να έχει τουλάχιστον κοινή εμφάνιση στις πολιτικές μάχες - κινηματικές, σε μέτωπα (δημοκρατία, πόλεμος, ΕΕ, πόλη - περιβάλλον), εκλογικές (σε σωματεία, δήμους ή κοινοβούλιο) από τη σκοπιά της γενικότερης αντίληψης και προοπτικής του πόλου της άλλης Αριστεράς. Είναι αδιέξοδες και ακυρωτικές για τον πόλο οι πρακτικές που θεωρούν ότι μπορεί να αναπτυχθεί ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική Αριστερά ως πτέρυγα ενός από τα ανταγωνιστικά πολιτικά ρεύματα (ΚΚΕ - ΠΑΜΕ ή ΣΥΝ και Κοινωνικό Φόρουμ), πολύ δε περισσότερο του ΠΑΣΟΚ, καθώς και οι διάφορες λογικές δορυφοροποίησης, ΣΥΡΙΖΑ και παναριστεράς, με ή χωρίς την κοινοβουλευτική Αριστερά.

Με το ΚΚΕ και τον ΣΥΝ μπορεί και πρέπει, όμως, να υπάρχει κοινή δράση. Προϋπόθεση, όμως, για κάτι τέτοιο είναι η αυτοτελώς συγκροτημένη αντικαπιταλιστική Αριστερά σε όλα τα μέτωπα πάλης και μάλιστα με τρόπο που να ενισχύει την εμφάνιση του δικού της συνολικού πολιτικού μετώπου - πόλου.

Η ενεργοποίηση των διαδικασιών για τον πόλο μπορεί και πρέπει να δρομολογηθεί με κέντρο ουσιαστικότερες μορφές, που θα ενεργοποιούν τους ίδιους τους αγωνιστές (συνελεύσεις, συζητήσεις και κοινές πρωτοβουλίες). Αντίστοιχες πρωτοβουλίες είναι αναγκαίες και στο επίπεδο των πολιτικών δυνάμεων που μιλούν για μια άλλη Αριστερά. **Στην κατεύθυνση αυτή, το NAP θα αναλάβει συγκεκριμένες πρωτοβουλίες, θα υποστηρίξει την επανεκκίνηση με νέους όρους του διαλόγου μέσα από τα ριζοσπαστικά αριστερά έντυπα και θα επιδιώξει να συνδεθεί με αντίστοιχες τάσεις σε διεθνές επίπεδο.**

Το ΜΕΡΑ, με το θετικό κερκτημένο του (καλλιέργεια κλίματος ενότητας, λογική και πρακτική υπέρ του πόλου, αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική αναφορά, θέσεις υπέρ του ταξικού εργατικού κινήματος κ.λπ.), **μπορεί να συμβάλλει στις πιο πάνω κατευθύνσεις, γι' αυτό επιβάλλεται να στηριχτεί δημιουργικά.** Έχοντας, ωστόσο, επίγνωση των προβλημάτων του (που σχετίζονται και με τις αντιφάσεις του NAP), αναδεικνύεται σε ζητούμενο η δημιουργική υπέρβασή των αδυναμιών και των αντικειμενικών ορίων του στην κατεύθυνση μιας ευρύτερης αντικαπιταλιστικής ενοποίησης.

13. Η νεολαία, η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση και το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο

Η πρόταση της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση για ένα Αριστερό Αντικαπιταλιστικό Μέτωπο (ΑΑΜ) της νεολαίας εντάσσεται και συμβάλλει στη γενικότερη προσπάθεια του ΑΕΜ, με βάση τα ειδικά χαρακτηριστικά της νεολαίας, συνιστά μια πρωτότυπη, δημιουργική, δυναμική κι αυτοτελή συνεισφορά σε αυτό. Οι διεκδικήσεις του ΑΑΜ εκπροσωπούν τις σύγχρονες ανάγκες της νεολαίας. Οι μορφές συγκρότησής του έχουν αυτοτελείς διαδικασίες και βασίζονται στην άμεση δημοκρατία και στον πρωταγωνιστικό ρόλο των αγωνιστών, ενταγμένων σε οργανώσεις ή ανένταχτων, μακριά από λογικές προειλημμένων αποφάσεων στις «κορυφές».

Η διαμόρφωση ενός αντικαπιταλιστικού - ανατρεπτικού ρεύματος στη νεολαία αποτελεί ουσιαστική

συμβολή στην υπόθεση του πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και τη συνολική έκφραση της πολιτικής γραμμής του ΑΑΜ στη νεολαία. Δεν πρόκειται για τη δημιουργία ενός διαφορετικού «νεολαιίστικου» πόλου, αλλά για τη δημιουργική σύνδεση των ριζοσπαστικών κι αντικαπιταλιστικών τάσεων του νεολαιίστικου κινήματος με τη συνολική προσπάθεια για το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο.

Η πρόταση της νΚΑ έχει ως θεμέλιο την πάλη για ένα πλατύ ριζοσπαστικό κίνημα της νέας γενιάς, που αποτελεί κρίσιμη πλευρά του κοινωνικοπολιτικού κινήματος της μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης. Αυτή η πάλη περιλαμβάνει δύο στόχους στενά αλληλοσυνδεόμενους μεταξύ τους: Πρώτον, να αναπτυχθούν μαζικοί μαχητικοί αγώνες που θα βάζουν φραγμό στην πολιτική της κυβέρνησης, του κεφαλαίου, της ΕΕ, της ιμπεριαλιστικής Νέας Τάξης, της αστικής πολιτικής και εξουσίας, θα πετυχαίνουν ρήξεις και ανατροπές, θα βελτιώνουν τη θέση των νέων. Δεύτερον, να ξεχωρίζει όλο και πιο μαζικά και ευδιάκριτα, στα πλαίσια ενός τέτοιου κινήματος, μια ριζοσπαστική - αντικαπιταλιστική πτέρυγα, που θα επιδρά πολιτικά στην αγωνιστική κίνηση της νεολαίας, θα διεκδικεί και θα κατακτά ηγεμονικό ρόλο σε συγκεκριμένους ή γενικότερους αγώνες, θα οργανώνεται και θα παρεμβαίνει με σχετικά μόνιμα και σταθερό τρόπο, μέσα κυρίως από αριστερές κοινωνικοπολιτικές συσπειρώσεις ή σχήματα που δρουν στους εργασιακούς ή σπουδαστικούς χώρους, θα τροφοδοτεί τη γενικότερη τάση του ΑΑΜ.

Κρίσιμο ζήτημα για τη διαμόρφωση ενός τέτοιου πλατιού ριζοσπαστικού κινήματος της νέας γενιάς είναι η πολιτική κατεύθυνση που θα έχει, το περιεχόμενο της δράσης του και τα αριστερά αντικαπιταλιστικά προγράμματα πάλης στους νεολαιίστικους χώρους και τα μέτωπα. Επίσης κρίσιμη είναι η δυνατότητα συγκρότησης μορφών του νεολαιίστικου κινήματος, που θα αποτελούν ταυτόχρονα πεδία ριζοσπαστικής - αντικαπιταλιστικής πάλης και κοινωνικούς χώρους διαλόγου. Κι αυτό γιατί στο νεολαιίστικο κίνημα δεν υπάρχουν θεσμοί ή μαζικά αντικαπιταλιστικά μετωπικά σχήματα όπου μπορούν, έστω πρωτόλεια, να συγκροτηθούν και να δράσουν οι νέοι, με εξαίρεση τα πανεπιστήμια και την ΕΑΑΚ.

Καθοριστικός παράγοντας για την υλοποίηση των παραπάνω επιδιώξεων είναι η βελτίωση της κοινωνικής σύνθεσης της νΚΑ με νέους εργάτες κι εργαζόμενους, η ουσιαστική στροφή στην εργατική της δουλειά και η συνολικότερη ενίσχυση του εργατικού χαρακτήρα της παρέμβασής της.

14. Το επαναστατικό υποκείμενο, το ΝΑΡ και η νΚΑ

Ως ΝΑΡ έχουμε υιοθετήσει μια νέα αντίληψη για το επαναστατικό υποκείμενο, στο οποίο θεωρούμε ότι συνεισφέρουν η κομμουνιστική οργάνωση, το αντικαπιταλιστικό μέτωπο και η ριζοσπαστική πτέρυγα του κινήματος της εργατικής τάξης.

Αντιμετωπίζουμε διαλεκτικά και ως ολότητα αυτή την άποψη, χωρίς να απολυτοποιούμε τη μια ή την άλλη πλευρά, χωρίς να ισοπεδώνουμε τις διαφορές και το διακριτό ρόλο καθεμιάς. Η έμπρακτη και ουσιαστική εμβάθυνση σε αυτή την αντίληψη αποτελεί βασικό όρο για την υπέρβαση αρκετών από τις αδυναμίες του ΝΑΡ.

Σε αυτά τα πλαίσια, θεωρούμε ότι η επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση αποτελεί κρίσιμη αφετηρία για τη συγκρότηση του πολιτικού επαναστατικού υποκειμένου γενικά. Η φυσιογνωμία και ο χαρακτήρας της προσδιορίζονται βασικά από το στρατηγικό στόχο, την κομμουνιστική διεθνιστική απελευθέρωση. Κύριο χαρακτηριστικό της είναι η προσπάθεια για προώθηση της ηγεμονίας των επαναστατικών ιδεών και πρακτικών στην πολιτική και μαζική αντικαπιταλιστική δράση της εργατικής τάξης, όχι όμως ως αποκλειστική ιδιοκτησία ή αποκλειστικό έργο δικό της. Είναι το γεγονός ότι κάνει κάνει πολιτική με τρόπο πιο μόνιμο, πιο καθολικό, συνεπή «μέχρι το τέλος» της επαναστατικής ανατροπής και του κομμουνισμού.

Σε σχέση με το αντικαπιταλιστικό μέτωπο - πόλο, η οργάνωση είναι το πρωταρχικό και το μέτωπο το καθοριστικό. Το μέτωπο είναι η ριζοσπαστική - αντικαπιταλιστική πολιτική δράση και συσπείρωση ως την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας. Είναι το πεδίο στο οποίο δοκιμάζεται - κρίνεται άμεσα η εργατική πολιτική κι ο επαναστατικός αγώνας, ταυτόχρονα, συμβάλλει και στην επεξεργασία της επαναστατικής θεωρίας.

Σε σχέση με τη συνολική επαναστατική πάλη της εργατικής τάξης, το μέτωπο - πόλος είναι το πρωταρχικό, κι εκείνη το καθοριστικό. Η αντικαπιταλιστική τάση - δράση της τάξης είναι το έδαφος στο οποίο δίνεται η μάχη για τη συγκρότηση του επαναστατικού πολιτικού υποκειμένου. Στρέφεται «αυθόρμητα» αλλά αντικειμενικά κατά του συστήματος. Είναι ο κρίκος σύνδεσης των κομμουνιστών με την πλειοψηφία της τάξης. Με το δικό της τρόπο παράγει πολιτική και ιδεολογία, ενισχύει την ανάπτυξη της ταξικής συνείδησης.

Σε μια εποχή που η απαίτηση της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης αναβαθμίζεται, αναβαθμίζεται και η ανάγκη της επαναστατικής οργάνωσης, που αποτελεί τον κρίκο που εκφράζει την υπεροχή της στρατηγικής πάνω στην τακτική, του όλου πάνω στο μερικό, της συνέχειας και της επιμονής πάνω στην ταλάντευση και το σημειωτόν. Η ανάγκη αυτή αναβλύζει από όλους τους πόρους της ταξικής πάλης. Όσο πιο μεγαλειώδης είναι η εμφάνιση της ανατρεπτικής δράσης των εκατομμυρίων, όσο πιο προωθημένη είναι η παρέμβαση των πιο πρωτοπόρων αποσπασμάτων της εργατικής τάξης, τόσο πιο έντονα φαίνεται η έλλειψη μιας ισχυρής επαναστατικής οργάνωσης.

Μετά την ήττα και ενσωμάτωση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος του 20ού αιώνα η ιδέα της κομμουνιστικής οργάνωσης είναι ιδιαίτερα κτυπημένη. Παράλληλα, το σύστημα προσπαθεί να διαμορφώσει μια υγειονομική ζώνη αποτροπής της επαναστατικής στράτευσης. Έτσι, σήμερα δεν υπάρχουν σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο μαζικά τουλάχιστον επαναστατικά κομμουνιστικά κόμματα.

Το «κόμμα φρούριο» που υλοποιεί το ΚΚΕ όχι μόνο δεν μπορεί να αναπτύξει τις επαναστατικές δυνατότητες της εργατικής τάξης, αλλά δεν έχει καν την ίδια ελκτικότητα με παλιότερα. Ο «αριστερός πλουραλισμός» και το «κόμμα κοινοβούλιο» της κοινωνίας του θεάματος που προωθούν ο ΣΥΝ και δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ δεν οδηγούν παρά σε νέες μορφές ενσωμάτωσης στη διαχειριστική - ρεφορμιστική πολιτική. Τέλος, οι αναρχικές ή αντιεξουσιαστικές ομάδες και οι ομάδες ατομικής βίας δεν μπορούν να δώσουν διέξοδο στις ανατρεπτικές τάσεις και στην πράξη τις υπονομεύουν και τις συκοφαντούν.

Για το NAP, άμεσος στόχος είναι να αναβαθμίσει την οργάνωσή του με βάση την αντίληψη της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Για να εκφράσει όχι την ανάγκη μιας πολιτικής - ιδεολογικής άμυνας, αλλά τις νέες τάσεις και δυνατότητες ανατροπής. Μια τέτοια οργάνωση μπορεί να συμβάλλει, μαζί με άλλες δυνάμεις που υπάρχουν και πολύ περισσότερο που θα γεννηθούν, στη δημιουργία του κόμματος της κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης.

Μια τέτοια προοπτική είναι αναγκαία αλλά και δυνατή, καθώς η σύγχρονη εργατική τάξη έχει μεγαλύτερες δυνατότητες όχι μόνο να συμμετάσχει αλλά και να τη διευθύνει η ίδια. Κρίσιμος είναι, όπως πάντα στα επαναστατικά εγχειρήματα, ο ρόλος της εργατικής και εργαζόμενης νεολαίας, αλλά και των νέων που σπουδάζουν κι έχουν εργατική προέλευση και προοπτική. Γι' αυτό εκτιμούμε ιδιαίτερα τη συντροφική συνεισφορά της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση στη συνολική αντεπίθεση του εγχειρήματός μας.

Σε ό,τι αφορά το ερώτημα «γιατί δεν τα κατάφερε μέχρι τώρα το NAP κι αν μπορεί να τα καταφέρει από εδώ και μπρος;», απαντάμε συνυπολογίζοντας τις υποκειμενικές και αντικειμενικές αιτίες των

προβλημάτων μας. Στις αντικειμενικές, περιλαμβάνονται οι εξαιρετικά αρνητικοί συσχετισμοί, η επίθεση του κεφαλαίου και η νέα πραγματικότητα που βιώνει η εργατική τάξη. Στις υποκειμενικές, περιλαμβάνονται η όχι υψηλή ποιότητα της στρατηγικής μας ενοποίησης, η ποιότητα - ορθότητα της πολιτικής μας γραμμής και η αδυναμία να την προωθήσουμε αποτελεσματικά, η κοινωνική μας σύνθεση και οι δεσμοί μας με την εργατική τάξη, η ιστορική προέλευση μεγάλου όγκου των δυνάμεών μας (με τα προβλήματα που άφησε), το συλλογικό έλλειμμα κατακτήσεων για το οργανωτικό ζήτημα, οι ανεπαρκέστερες διεθνείς μας επαφές με αντίστοιχες προσπάθειες (στο βαθμό που υπάρχουν).

Παράλληλα, προσεγγίζουμε και τις ειδικές αιτίες της όξυνσης της εσωκομματικής κρίσης, που συνδέονται με μη ουσιαστική συνειδητοποίηση του χαρακτήρα του NAP (μεταβατικός κι αναπτυσσόμενος), με τη δαιμονοποίηση των διαφορετικών απόψεων, χωρίς να συνειδητοποιούμε ότι εκφράζουν πλευρές της πραγματικότητας και αντιφάσεις της ίδιας της εργατικής τάξης που πρέπει να συντεθούν σε επαναστατική κατεύθυνση κι όχι να συντεθούν, με τη λογική της κατοχής της απόλυτης αλήθειας, την έλλειψη εργατικής δημοκρατίας και την αμφισβήτηση του ενιαίου οργανωτικού ιστού.

Για μας, βέβαια, τα 17 χρόνια του NAP ήταν περίοδος αγώνα και δημιουργικής προσφοράς, με θετικές παρεμβάσεις αλλά και αντιφάσεις ή αποτυχίες. Το NAP δεν ξεπερνιέται γιατί σε μικρή έστω κλίμακα κι όχι ακόμη μα συνολικό - μαζικό τρόπο εκφράζει αναπτυσσόμενες κοινωνικές τάσεις, ταξικές δυνάμεις και προοπτικές.

Αλλά το ζητούμενο, σήμερα, δεν είναι η απλή επιβίωση του NAP, αλλά η ωρίμανση, η ποιοτική τομή, η επανίδρυση, όχι με σκοπό κάποια κοντόφθαλμη ανάπτυξη γύρω από τον εαυτό του, αλλά για τη συμβολή σε νικηφόρους αγώνες, στη μαχητική εργατική αντιπολίτευση, στον πόλο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και στη μεγάλη υπόθεση της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Είναι, επίσης, η συλλογική μας απόφαση (που θα δοκιμαστεί στην πολιτική και οργανωτική πρακτική μας) για την υπέρβαση των διχαστικών και εκφυλιστικών φαινομένων και την αποκατάσταση της δημοκρατικής ενότητας δράσης, όχι με διοικητικούς αλλά με πολιτικούς όρους.

Στην κατεύθυνση αυτή θα πρέπει να κινηθεί το σχέδιο οργανωτικής ανάπτυξης του NAP, με στόχο την υπέρβαση των αδυναμιών και των αντιφάσεων και τη διαμόρφωση όρων για το αναγκαίο άλμα που θα συμβάλλει στη μετατροπή του NAP σε οργάνωση της κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης. Για να μπορέσει το NAP να ανταποκριθεί στις σύγχρονες συνθήκες της ταξικής πάλης. Για να συγκρουστεί αποφασιστικά και με επιτυχία με την αστική ιδεολογία και πολιτική και με τις επιδράσεις της στο εργατικό κι αριστερό κίνημα. Για να αντιπαρατίθεται ιδεολογικά και πολιτικά από θέσεις επαναθεμελίωσης με τα ρεύματα της ρεφορμιστικής και της διαχειριστικής Αριστεράς και την ανοιχτή ή συγκαλυμμένη δορυφοροποίηση σε αυτά. Για να μπορέσει πριν απ' όλα και κυρίως να συμβάλει στην πολιτική ενοποίηση του διάσπαρτου αντικαπιταλιστικού δυναμικού με αιχμή στις τάσεις της σύγχρονης ριζοσπαστικοποίησης και με πολιτικό προβάδισμα των ιδεών και των δυνάμεων της επαναθεμελίωσης.

Ποιες είναι οι προϋποθέσεις γι' αυτό το στόχο;

- Η πρώτη είναι η **στρατηγική ενοποίηση του δυναμικού του NAP**, η κατάκτηση μιας σύγχρονης επαναστατικής ταυτότητας, τα χαρακτηριστικά της οποίας θα εκφράζουν όλο και πιο ολοκληρωμένα τη στρατηγική της αντικαπιταλιστικής επανάστασης - κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Θα αποτυπώνονται με σαφήνεια στη σχέση στρατηγικής - τακτικής και στην πολιτική μας γραμμή, καθώς και στον ενιαίο σχεδιασμό για την προώθησή της.

- Η **βελτίωση της κοινωνικής σύνθεσης του NAP**, η ανάπτυξη σε πλάτος και σε βάθος των δεσμών μας με την εργατική τάξη και τη νεολαία. Η ανάπτυξη του NAP και της νΚΑ σε κρίσιμους

κλάδους και χώρους δουλειάς. Η ανανέωση των γραμμών μας και των οργάνων από φρέσκες δυνάμεις αγωνιστών που αναδείχτηκαν από τις μάχες του εργατικού και του φοιτητικού κινήματος και των ριζοσπαστικών μετώπων.

- Η **βαθύτερη πολιτικοποίηση του οργανωτικού ιστού του NAP**, η ανάδειξη της οργάνωσης (οργανώσεις βάσης και όργανα) σε αποφασιστικό και συλλογικό κέντρο όλης της πολιτικής μας λειτουργίας, όλων των πολιτικών αποφάσεων και παρεμβάσεων. Η κατάκτηση σε κάθε τομέα, σε κάθε θέμα και συνολικά ενός ενιαίου, συλλογικού, κέντρου καθοδήγησης. Η συνειδητή πειθαρχία και η εφαρμογή των οργανωτικών μας αρχών. Το Συνέδριο πρέπει να σηματοδοτήσει μια νέα αρχή συνειδητής υπέρβασης όλων των τάσεων διάρρηξης του ενιαίου πολιτικού σχεδιασμού και της αρχής της δημοκρατικής ενότητας δράσης.

- Η **κατάκτηση μιας νέας αυτοπεποίθησης και αποφασιστικότητας του δυναμικού μας πάνω στο στρατηγικό στόχο του εγχειρήματος**, σε συνδυασμό με την αυτοκριτική στάση του NAP συνολικά και όλων των συντρόφων, πρώτα και κύρια των στελεχών, για τη μέχρι τώρα πορεία. Αυτό θα πρέπει να εκφραστεί σε μια νέα στράτευση όλων μας για την επανίδρυση του NAP καθώς και στη συγκρότηση και πολιτική λειτουργία των οργανώσεων και των οργάνων του αμέσως μετά το Συνέδριο.

- Το **ξεδίπλωμα βημάτων για μια άλλη σχέση με τη θεωρία και τον πολιτισμό**, ο εμπλουτισμός όλης της εσωοργανωτικής συζήτησης και της παρέμβασής μας με τέτοια στοιχεία. Για την επαναθεμελίωση της επαναστατικής θεωρίας του μαρξισμού που αποτελεί το υλικό σώμα της στρατηγικής μέσα στη σημερινή πάλη και φωτίζει μια ανατρεπτική ενότητα τακτικής - στρατηγικής με την ηγεμονία της δεύτερης. Για ένα σύγχρονο μαρξιστικό διαφωτισμό που για να επιδρά και ηγεμονεύει στις συνειδήσεις των αγωνιστών του κινήματος και της αριστεράς θα υπερβαίνει αποφασιστικά την αντίληψη της θεωρίας ως απολιθωμένο αλλά και εύκαμπτο εργαλείο νομιμοποίησης της τρέχουσας πολιτικής που συνήθως οδηγεί στη διαχείριση ή στην ενσωμάτωση.

- Η **αντιμετώπιση των διαφορετικών απόψεων χωρίς δαιμονοποιήσεις** και εκ των προτέρων απορρίψεις, ως απόψεων που γεννιούνται μέσα στην εργατική τάξη και τις δυνάμεις του κινήματος, που όχι μόνο μπορούν αλλά πρέπει να αξιοποιηθούν στην κατεύθυνση της σύνθεσης.

- Καθοριστική σημασία έχει η **οργάνωση της δουλειάς της ΠΕ** ως εργαζόμενου σώματος, ο καταμερισμός, η συγκρότηση των επιτροπών της. Η αξιοποίηση από τις οργανώσεις και τα όργανα, όχι μόνο όλων των δυνάμεων του NAP αλλά και του ευρύτερου δυναμικού της επαναθεμελίωσης που έχει διάθεση συμβολής στο εγχείρημα.

- Ο **συνδυασμός της μαζικής πολιτικής δράσης με τη διαρκή θεωρητική - πολιτική συζήτηση** αποτελεί μεγάλο πρόβλημα το οποίο καλούμαστε να υπερβούμε στην πράξη. Θα κριθεί στον τρόπο που θα σχεδιάσουμε και θα διοργανώσουμε τα σώματα εργασίας του NAP για θέματα που αφορούν στο σύγχρονο καπιταλισμό και την κρίση του, στο εργατικό κίνημα κλπ. Πώς δηλαδή θα γίνουν από κάθε άποψη υπόθεση όλου του NAP και της νΚΑ, πως θα ανοίξουν στη συμμετοχή όλων αγωνιστών και συντρόφων που ενδιαφέρονται, πως θα συνδεθούν με τις απόψεις και τις εμπειρίες του διεθνούς επαναστατικού κινήματος.

Σε αυτή την κατεύθυνση, κρίσιμος θα είναι ο ρόλος και η γενικότερη συμβολή του Πριν, που αποτελεί μια μεγάλη κατάκτηση του ρεύματός μας κι ευρύτερα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Το Πριν είναι μόνιμος δίαυλος για την προώθηση της πολιτικής μας αντίληψης. Για να ανταποκριθεί πιο ολοκληρωμένα στις απαιτήσεις της εποχής, με την ολόπλευρη βοήθεια του NAP και της νΚΑ και την πιο ουσιαστική σύνδεσή του με τις προσπάθειες της οργάνωσης (άλλωστε τα δικά

του προβλήματα αντανakλούν στην ουσία τις γενικότερες αδυναμίες του εγχειρήματός μας), **το Πριν πρέπει να επιχειρήσει μια ριζική ανασυγκρότηση με στόχους:**

- Τη συμβολή - πιο αποτελεσματικά, ενιαία και με στρατηγικές προδιαγραφές- στην προώθηση της πολιτικής γραμμής του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου.

- Τη συμβολή στην πολιτική ενοποίηση ευρύτερα του αντικαπιταλιστικού δυναμικού σε μια συνολική γραμμή επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής, ώστε να αναδειχτεί σε εφημερίδα όσων αναζητούν - παλεύουν για τον αντικαπιταλιστικό πόλο, το Νέο Εργατικό Κίνημα, την κομμουνιστική επαναθεμελίωση.

- Τη συμβολή στη συζήτηση, διαμόρφωση και διάδοση σύγχρονων στρατηγικών απαντήσεων, καθώς και σε ένα νέο πρόγραμμα αντικαπιταλιστικής επανάστασης -κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης.

- Την πιο άμεση σύνδεση με τις εμπειρίες της οργάνωσης κι ευρύτερα της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας.

- Τη «φιλοξενία» και οργάνωση της συζήτησης και αναζήτησης για τα μεγάλα ερωτήματα της εποχής μας που γίνεται μέσα στην κοινωνία ευρύτερα, στους κόλπους της Αριστεράς, της κριτικής διανόησης και ιδιαίτερα των πρωτοπόρων αγωνιστών του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος.

Η επίτευξη των παραπάνω στόχων δεν μπορεί να γίνει χωρίς μια τελείως διαφορετική σχέση του συνόλου του δυναμικού μας με την εφημερίδα, χωρίς τη μάχη της διάδοσης, της οικονομικής ενίσχυσης και της υπεράσπισής της, χωρίς την αποφασιστική στήριξη και ενίσχυση της Συντακτικής Επιτροπής, παράλληλα με τον πιο επίμονο και συνεπή προσανατολισμό της ίδιας και των οργανώσεων σε αυτές τις κατευθύνσεις. Σε αυτά τα πλαίσια, το Πριν είναι ανοιχτό και ενθαρρύνει την έκφραση όλων των μελών του NAP και της νΚΑ και των αγωνιστών της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Η Συντακτική Επιτροπή αποτελείται από μέλη του NAP και της νΚΑ και άλλους αγωνιστές και δημοσιογράφους. Εκδίδει το Πριν και μετατρέπει τη γραμμή και τις επεξεργασίες του σε βδομαδιατική εφημερίδα. Η σχέση της με τη γραμμή του NAP είναι δημιουργική κι όχι ελεγκτική. Λειτουργεί δημοσιογραφικά κι ερευνητικά. Σε καμιά περίπτωση δεν λειτουργεί ως «λογοκριτής» ούτε «ερμηνεύει» τις συλλογικές αποφάσεις.

Τα μέλη του NAP και της νΚΑ που δουλεύουν στο Πριν εκλέγονται ή ορίζονται από την Πολιτική Επιτροπή -ενώ γνώμη καταθέτει και το ΚΣ της νΚΑ- με βάση το συνολικό καταμερισμό των μελών μας. «Αφουγκράζονται» τη συλλογική γνώμη της οργάνωσης και παίρνουν μέρος στη ζωή και τη δράση της, με το δικό τους φυσικά ιδιαίτερο τρόπο. Αυτονόητη είναι η δημοκρατική, συλλογική λειτουργία της ΣΕ.

Επιδιώκουμε, ταυτόχρονα, τη δημιουργία, στο πλάι της ΣΕ, ενός ευρύτερου σώματος, μιας «συνέλευσης του Πριν», που θα λειτουργεί σε μόνιμη βάση με συμβουλευτικό αλλά και παραγωγικό ρόλο (θέματα, έρευνες κ.λπ.). Στόχος μας είναι να συμμετάσχουν σε αυτό όλοι οι συνεργάτες της εφημερίδας κι ευρύτερα διανοούμενοι, συνδικαλιστές, αγωνιστές της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Οι σελίδες του Πριν είναι ανοιχτές στο διάλογο. Ωστόσο, οι σ/φοι που γράφουν στο Πριν διευκολύνουν ώστε να εκφράζονται με σαφή και ευδιάκριτο τρόπο σε κάθε μέλος του NAP ή αναγνώστη το συλλογικό κεκτημένο και οι κύριες κατευθύνσεις του NAP.

Τέλος, όλα τα όργανα και οι οργανώσεις του NAP ορίζουν υπευθύνους του Πριν, οι οποίοι

έχουν την ευθύνη της επικοινωνίας με τη ΣΕ, ώστε να εκφράζονται στην εφημερίδα οι πρωτοβουλίες της, να εξασφαλίζεται η διάδοση του Πριν και η ενίσχυσή του με συνδρομητές.

Αθήνα, 9 Ιουλίου 2006, Το 2^ο Συνέδριο του ΝΑΡ
